

Arrest

nr. 196 688 van 15 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 december 2017 waaruit blijkt dat de debatten heropend werden.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de tweede en derde verzoekende partij en hun advocaat G. GASPART *loco* advocaat C. VAN CUTSEM, die tevens verschijnt voor de eerste verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.A.A.A. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een sjjiitische moslim afkomstig uit Bagdad. Sinds 1985 tot uw vertrek op 9 september 2015 woonde u in Bagdad, wijk Al Baiyaa. U bent

gehuwd met (A.H.,A.N.A.) (CGVS ref. X, OV nr. 8134371). Jullie hebben één zoon(A.A.,H.A.A.) (CGVS ref. X, OV nr. X).

U verklaarde van 2004 tot 2011 gewerkt te hebben als inspecteur voor het Ministerie van Binnenlandse Zaken. U controleerde voornamelijk diefstallen van gas, maar ook van andere zaken die tot het Ministerie behoren zoals voertuigen, benzine, water en stroom. Naar aanleiding van dit werk werd u vaak mondeling met de dood bedreigd door leden van Al Mehdi en Badr die het gas stalen. U vroeg dan ook uw overplaatsing aan binnen het Ministerie van Binnenlandse Zaken en werkte vervolgens van 2011 tot aan uw vertrek uit Irak als bewaker bij het stadhuis van Bagdad. Na uw overplaatsing ondervond u geen bedreigingen meer wegens uw werk als inspecteur.

Uw echtgenote werkte als ambtenaar bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Irak, dienst ICT. Ze was tewerkgesteld in het stadhuis van Bagdad en stond mee in voor het bijhouden van het personeelsbestand. Aangezien haar afdeling geheime taken uitvoerde praatten jullie niet vaak over het werk. In juni 2015 ontdekte uw echtgenote bij het uitvoeren van een opdracht een lijst met valse namen. Naar aanleiding van deze lijst werd uw vrouw eind juni op het werk mondeling bedreigd. Op 23 juni 2015 kreeg uw echtgenote een hartaanval wegens de stress die deze bedreigingen veroorzaakten. Hoewel de dokters haar langer in het ziekenhuis wilden laten blijven, verliet ze al na twee uur op eigen verantwoordelijkheid het ziekenhuis omdat ze zich er niet veilig voelde. Uw echtgenote bleef thuis gedurende tien dagen en het daarop aansluitende weekend. Op 5 en 6 juli 2015 ging ze weer aan het werk. Op 7 juli 2015 kreeg ze een tweede hartaanval. Wederom bleef ze niet lang in het ziekenhuis en keerde ze diezelfde dag nog op eigen verantwoordelijkheid terug naar huis. Uw echtgenote is sindsdien niet meer uit werken gegaan. Ze vreesde immers dat haar hetzelfde zou overkomen als (B.I.F.), een collega van haar die verantwoordelijke was van de eigendomsafdeling binnen het stadhuis. Zij was in 2014 vermoord met een bermbom onder haar auto, omdat zij een fraudezaak ontdekt had en weigerde toe te geven aan de druk van haar bedreigers.

Vanaf eind juni tot begin september 2015 werd ook u, die inmiddels als bewaker bij hetzelfde gebouw van het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkte, bedreigd naar aanleiding van het werk van uw echtgenote. U werd door zowel collega's als vreemden gewaarschuwd en aangespoord om ervoor te zorgen dat uw echtgenote haar opdracht niet zou afmaken. U probeerde te bemiddelen door mensen aan te spreken die connecties hadden bij de Badr, Dawa en Mehdi partijen in de hoop dat zij een goed woordje voor jullie zouden kunnen doen, echter zonder succes. U had ook het gevoel steeds achtervolgd te worden door verschillende auto's.

Op 8 september 2015 werd u op het werk aangesproken door uw collega-vriend (A.J.). Deze werkte voor de interne beveiliging van het stadhuis van Bagdad en behoorde tot de Mehdi partij. (A.J.) waarschuwde u dat militieleden van plan zijn om u, uw echtgenote en uw zoon te vermoorden. Daarop belde u naar uw zoon om hem de opdracht te geven meteen vliegtickets te gaan kopen. Wegens gebrek aan financiële middelen kocht uw zoon enkel tickets voor u en uw echtgenote, hijzelf zou achterna komen eens de auto -die op naam van uw zoon stond- verkocht was.

Op 9 september 2015 namen u en uw echtgenote vanuit Bagdad het vliegtuig naar Istanbul. Jullie wachtten daar gedurende acht dagen op de komst van jullie zoon.

Op 10 september 2015 kwamen enkele personen naar het huis waar uw zoon nog verbleef. Ze stelden zich voor als collega's van het werk en vroegen hem waar jullie waren. Uw zoon antwoordde dat jullie in Basra waren, bij een oom langs moederskant die een ongeluk had gehad. De volgende dag, op 11 september, kwamen zij weer naar het huis om naar jullie te vragen. Uw zoon vertelde hen hetzelfde. Op 12 september kwamen de personen weer langs, maar uw zoon was op dat moment niet thuis. Ze klopten aan bij de burens van het appartement tegenover jullie, die zeiden dat jullie niet thuis waren. Op 13 september 2015 ging uw zoon met de auto naar de faculteit, waarna hij een bezoek bracht aan een vriend en een tante langs vaderskant. Onderweg van deze tante naar huis, op de autosnelweg tussen de wijk Baiyaa en Ahmed, merkte uw zoon een rode Toyota op die hem voordien ook al achtervolgd had. Uw zoon maakte snelheid om hem af te schudden en werd vervolgens beschoten. Enkel de linkerzijde van de achterraut werd geraakt, hijzelf raakte niet gewond. In plaats van naar huis te gaan, stopte hij bij het huis van een vriend die 500m verder weg woont. Daar kon hij de auto in diens garage verstopten tot de auto verkocht was op 16 september. Uw zoon logeerde bij deze vriend tot zijn vertrek uit Irak. Op 17 september 2015 nam uw zoon het vliegtuig vanuit Bagdad naar Istanbul, waar hij zich bij jullie voegde.

Vervolgens reisden jullie via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland, om op 29 september 2015 aan te komen in België. Op 30 september 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 7 oktober 2015 werden vier algemene directeurs van het Ministerie van Binnenlandse Zaken ontslagen wegens corruptie. U vermoedt dat het rapport van uw echtgenote mede de aanleiding was voor hun ontslag.

Op 3 juli 2016 kreeg u bericht dat jullie appartement in brand was gestoken door onbekenden. Op de deur stond geschreven "gezocht."

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele voedselrantsoenkaart afgeleverd op 3 oktober 2013 te Bagdad; de originele kieskaart van uw echtgenote, afgeleverd te Bagdad; een kopie van de kieskaart van uw zoon, afgeleverd te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw echtgenote dat afgeleverd is op 12 januari 2015 te Bagdad; een kopie van uw paspoort dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw zoon dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; kopieën van de respectieve visa naar Turkije; uw originele identiteitskaart en die van uw echtgenote, beide afgeleverd op 4 juli 2006 te Kazmiya; de originele identiteitskaart van uw zoon, afgeleverd op 18 augustus 2015 te Kazmiya; uw originele woonstkaart afgeleverd op 3 mei 2012 te Bagdad; uw originele huwelijksakte afgeleverd op 23 oktober 1991 te El Karkh; het originele rijbewijs van uw zoon, afgeleverd op 1 augustus 2012 te Bagdad; de originele enveloppe van DHL; een kopie van de overlijdensakte van Baha, uw jongere broer, afgeleverd op 23 mei 2003; een kopie van de overlijdensakte van Safah, uw oudste broer, afgeleverd op 6 februari 2006; de originele werkbadge van uw echtgenote, afgeleverd op 10 april 2014 te Bagdad; uw originele werkbadge, afgeleverd op 18 november 2012; de originele studentenkaart van uw zoon, afgeleverd in 2014 door het Al Amman college; een kopie van uw arbeidscontract, afgeleverd op 25 maart 2004; een kopie van het document van uw overplaatsing naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken; kopieën van documenten in verband met de promotie van uw echtgenote, afgeleverd op 23 november 2015; een kopie van een document inzake een ICT opleiding die uw echtgenote gevolgd had in Suleimaniya, afgeleverd op 7 augustus 2014; kopieën van de loonfiches van uw echtgenote, afgeleverd op 30 september 2015 en 30 juni 2015; een kopie van een ontslagbevel van het Directoraat van Beveiliging van Gebouwen, afgeleverd te Bagdad op 8 april 2015; een kopie van een administratief bevel inzake het ontslag van vier algemene directeurs wegens fraude, gepubliceerd op 7 oktober 2015 te Bagdad; een kopie van een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad over corruptiezaken, gepubliceerd in april 2016; foto's van de uitgebrande woning en luchtvervuiling in Bagdad; kopieën van twee medische fiches van de hartaanvallen van uw echtgenote, afgeleverd op 23 juni 2015 en 7 juli 2015 te Bagdad; originele Belgische medische rapporten over de cardiologische situatie van uw echtgenote; haar origineel medisch-psychiatrisch verslag afgeleverd op 22 augustus 2016 in België; het originele medisch attest van uw operatie, afgeleverd op 26 december 2012 te Bagdad; en het originele attest over uw ziekenhuisopname, afgeleverd op 23 december 2012 te Bagdad; uw medische attesten afgeleverd in België; en medische attesten aangaande uw zoon, afgeleverd in België. U legde tevens twee usb-sticks neer met foto's van hierboven opgesomde documenten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor bedreigingen van leden van de Mehdi, Dawa en Badr partijen, naar aanleiding van de fraude die uw echtgenote aan het licht bracht door het uitvoeren van een opdracht van de Integriteitscommissie. Daarnaast vreesde u ook vervolging door leden van Al Mehdi en Badr wegens uw werk als gasinspecteur.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet aan te tonen, en dit om onderstaande redenen.

Wat betreft de problemen die u kende omwille van uw werk als gasinspecteur, dient te worden opgemerkt dat u sinds uw overplaatsing in 2011 niet meer benaderd werd wegens de functie die u voordien uitoefende (CGVS vader 29/11, p.12). De gebeurtenissen tussen 2004 en 2011 vormden geen aanleiding voor uw vertrek uit Irak, hetgeen duidelijk blijkt uit het feit dat u de gebeurtenissen voor het Commissariaat-Generaal niet spontaan aanhaalde als vluchtmotief, hoewel u de feiten wel als zodanig uiteenzette bij DVZ. Het Commissariaat-Generaal stelt dan ook vast dat de door u aangehaalde problemen als gasinspecteur niet meer actueel zijn.

Wat betreft de bedreigingen die u ondervond naar aanleiding van de fraude-opsporing door uw vrouw, stelt het Commissariaat-Generaal vast dat u uw asielaanvraag volledig baseert op de problemen die uw echtgenote in Irak ondervond. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenote een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat geen geloof kon worden gehecht aan jullie asielrelaas, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenote genomen werd, wordt verwezen naar haar beslissing. Deze luidt als volgt:

“Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor bedreigingen van leden van de Mehdi, Dawa en Badr partijen, naar aanleiding van de fraude die u aan het licht bracht door het uitvoeren van een opdracht van de Integriteitscommissie.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet aan te tonen, en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van het hele gezin, en binnen de verklaringen van uw echtgenoot.

Ten eerste werd een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande het moment van inlichten van uw zoon over de situatie. Zo stelde uw zoon dat zijn vader hem over de bedreigingen had ingelicht op 8 september 2015 (CGVS zoon 29/11, p.9). Uw zoon verklaarde dat hij op die dag voor het eerst over de bedreigingen hoorde, en dat hij louter merkte aan het feit dat zijn ouders vaak onderling in gesprek waren en ophielden met praten als hij binnenkwam, dat er iets aan de hand was (CGVS zoon 29/11, p.10). Daarentegen verklaarde uw echtgenoot dat hij reeds na uw eerste ziekenhuisopname van 23 juni 2015 met uw zoon gesproken had (CGVS vader 29/11, pp.5-6). Uw echtgenoot zou hem toen ingelicht hebben over uw bedreigingen en het rapport dat u had ingediend. Bij doorvragen stelde uw echtgenoot dat hij zich niet meer kan herinneren of hij dit gesprek voerde voor of na uw tweede ziekenhuisopname, maar voegde hij eraan toe dat hij er vaak over sprak met zijn zoon, om oplossingen te zoeken en om hem te waarschuwen om op zichzelf te passen (CGVS vader 29/11, p.6). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw echtgenoot dat hij op 8 september zijn zoon vertelde dat de situatie zeer slecht was geworden (CGVS vader 29/11, p.7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. U verklaarde zelf dat uw echtgenoot met name op 8 september 2015 met uw zoon gesproken had, en dat hij voordien wel wat hoorde, maar niets specifiek. Voorts stelde u wegens uw medische toestand niet te weten of er al dan niet een gesprek tussen uw man en uw zoon was geweest (CGVS moeder 29/11, p.5). Deze verklaringen doen echter geen afbreuk aan voornoemde tegenstrijdigheid.

Ten tweede is er ook een tegenstrijdigheid omtrent de mate waarin uw zoon zou zijn ingelicht. Zoals hierboven vermeld merkte uw zoon louter aan het feit dat zijn ouders vaak onderling in gesprek waren en ophielden met praten als hij binnenkwam, dat er iets aan de hand was (CGVS zoon 29/11, p.10). Op de vraag of zijn vader geprobeerd had om een oplossing te zoeken, antwoordde uw zoon enkel met de stelling “vast wel”. Hij gaf ondubbelzinnig aan dat zijn vader hem er niets over verteld had (p.14). Daarentegen verklaarde uw echtgenoot dat hij er vaak met zijn zoon over sprak om oplossingen te zoeken, om alle mogelijkheden te bekijken, en om hem te waarschuwen om op zichzelf te passen (CGVS vader 29/11, p.6). Uw echtgenoot verklaarde letterlijk het volgende: “Ik heb ook gezegd dat ik de mensen die ik ken die bij de partijen zitten om hulp zou gaan vragen om met rust gelaten te worden.” (p.6) Dit druist rechtstreeks in tegen de verklaringen van uw zoon. Bij confrontatie verklaarde uw echtgenoot dat hij uw zoon juist aanwijzingen gaf en hem waarschuwde, maar dat hij hem ook niet bang wou maken (p.7). Deze stelling bevestigt enkel de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van vader en zoon.

Ten derde werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld binnen de verklaringen van uw echtgenoot omtrent het inlichten van uw zoon. Zoals hierboven uiteengezet verklaarde uw echtgenoot dat uw zoon reeds na uw eerste ziekenhuisopname op de hoogte was gebracht van de bedreigingen en de aanleiding ervan, dat hij was gewaarschuwd over zijn eigen veiligheid, en dat uw echtgenoot vaak met uw zoon sprak om oplossingen te zoeken (CGVS vader 29/11, pp.5-6). Bij diepere vragen over deze gesprekken tussen vader en zoon, nuanceerde uw echtgenoot dan weer dat uw zoon slechts heel weinig wist over wat er gaande was omdat hij hem niet bang wou maken. Ook dit druist in tegen zijn voorgaande verklaringen. Ter verklaring stelde uw echtgenoot dat het louter ideeën waren die ze uitwisselden en dat hij zijn zoon enkel wou waarschuwen (p.6). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat uw echtgenoot ideeën uitwisselde met uw zoon en hem frequent waarschuwde over een situatie waar hij slechts heel weinig over zou weten. Deze verklaring doet vermoeden dat uw echtgenoot zijn voorgaande stellingen wou intrekken of nuanceren om eventuele tegenstrijdigheden met verklaringen van uw zoon te vermijden, wat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas dan ook aantast.

Ten vierde werden tegenstrijdigheden vastgesteld binnen de verklaringen van uw echtgenoot omtrent de chronologie van de gebeurtenissen. Initieel verklaarde hij dat hij pas na uw tweede ziekenhuisopname, dus na 7 juli 2015, voor het eerst bedreigd werd (CGVS vader 28/11, p.7). Later verklaarde hij dat hij vier of vijf dagen na uw eerste ziekenhuisopname, dus rond eind juni 2015, voor het eerst bedreigd werd (p.10). Weer even later verklaarde uw echtgenoot dat hij voor het eerst bedreigd werd toen u weer aan het werk was na uw eerste ziekenhuisopname, dus rond 5 of 6 juli (p.10). Meteen voegde uw echtgenoot eraan toe dat dit op 22 of 23 juni was (pp.10 en 11). Dit is echter de datum van uw eerste bedreiging en uw eerste ziekenhuisopname, en niet de periode waarin u weer aan het werk

was. Bij zijn tweede gehoor verklaarde uw echtgenoot wederom dat hij na uw eerste ziekenhuisopname, rond 23 of 24 juni, voor het eerst bedreigd was (CGVS vader 29/11, p.9). Aangezien de gebeurtenissen reeds langer dan een jaar geleden plaatsgevonden zouden hebben, heeft het Commissariaat- Generaal begrip voor het feit dat uw echtgenoot zich geen exacte data kan herinneren. Daarentegen kan van hem wel verwacht worden dat hij de chronologie van gebeurtenissen juist weergeeft. Niettemin kon uw echtgenoot geen eenduidig antwoord geven op de eenvoudige vraag wanneer hij voor het eerst persoonlijk bedreigd werd, en gaf hij slechts vage en tegenstrijdige antwoorden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook andere verklaringen van uw echtgenoot opmerkelijk vaag bleven. Zo stelde hij dat hij probeerde te bemiddelen door personen aan te spreken die connecties hadden bij de Badr, Dawa en Mehdi partijen in de hoop dat zij een goed woordje voor jullie zouden kunnen doen (CGVS vader 28/11, p.7). Op de vraag wie hij dan precies aangesproken heeft, verwees uw echtgenoot vaagweg naar ambtenaren, collega's, of partijleden, maar noemde hij geen namen. Uiteindelijk wijdde uw echtgenoot slechts uit over het eigenbelang dat leden van de Badr, Dawa en Mehdi partijen hebben bij het behouden van de namen in de lijst (CGVS vader 28/11, pp.15-16), wat echter voor de tweede keer geen antwoord op de vraag was. Het feit dat uw echtgenoot niet kon specificeren wie hij precies aangesproken heeft maar enkel vage verklaringen aflegde tast zijn geloofwaardigheid aan.

Naast bovenvermelde tegenstrijdigheden en vaagheden bleek zowel uit uw eigen verklaringen, als uit die van uw zoon en echtgenoot, een gebrek aan interesse in de situatie en een gebrek aan initiatief in het zoeken naar een oplossing. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas fundamenteel ondermijnd.

Ten eerste roept de reactie die u omschreven hebt naar aanleiding van de bedreigingen ernstige vragen op. Zo gaf u aan dat u uw oversten niet hebt ingelicht van de bedreigingen (CGVS moeder 28/11, pp.16-17). De bedreigingen waarover u getuigde waren van zodanig ernstige aard -herhaaldelijke mondelinge bedreigingen van uw leven en van uw gezin, zowel rechtstreeks tegen u als tegen uw man geuit- dat ze volgens u resulteerden in twee hartaanvallen en afwezigheid op het werk. Bovendien benadrukte u dat een hoofdinspecteur en een collega om gelijkaardige redenen werden vermoord, respectievelijk in 2013 en 2014 (CGVS moeder 28/11, p.22). Gezien de ernst van de situatie is het dan ook ten zeerste merkwaardig dat u geen enkele poging ondernomen hebt om uw rechtstreekse overste in te lichten van de bedreigingen, of om de zaak te bespreken met oversten hogerop. Nochtans maakte u als werknemer van het Ministerie van Binnenlandse Zaken deel uit van een uitgelijnde hiërarchische structuur waardoor u wist bij wie u de zaak kon aankaarten (CGVS moeder 28/11, pp.8, 14 en 16). Ter verklaring stelde u dat uw directeur (J.S.) zelf tot een partij behoort en dat de Dawa, Badr en Al Mehdi partijen de volledige controle hebben over uw instantie (CGVS moeder 28/11, pp.16-17). Daarentegen blijkt uit uw verklaringen dat uw dienst en uw oversten de bestrijding van corruptie wel degelijk ernstig nemen.

Zo vertelde u over algemene directeurs die voor het stadhuis van Bagdad werkten en op 7 oktober 2015 ontslagen werden wegens betrokkenheid bij corruptie en fraude (CGVS moeder 28/11, pp.8 en 21). Dit toont aan dat zelfs mensen met een hoogstaande functie niet gespaard worden door uw oversten. Op de vraag waarom u geen moeite hebt gedaan om uw zaak hogerop te melden aangezien fraudezaken wel degelijk ernstig behandeld worden binnen uw dienst, herhaalde u dat al uw directeurs tot de partijen behoorden en dat zij machtige mensen zijn (CGVS moeder 28/11, p.21). Een loutere herhaling van uw oorspronkelijke stelling is echter geen afdoende verklaring. Daarnaast legde u een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad voor, waarin beschreven wordt dat 71 corruptiezaken zijn afgewerkt, en dat er nog 93 zaken lopende waren voor het jaar 2015 (CGVS moeder 28/11, p.9). Ook vertelde u over een interne diefstal uit 2013 die mede door onderzoek van uw ICT dienst werd ontdekt en opgelost (CGVS moeder 28/11, pp.14-15). U stelde tevens dat u, net zoals al uw collega's, in het verleden reeds opdrachten kreeg van de Integriteitscommissie (CGVS moeder 28/11, p.15). Uit dit alles blijkt dat uw dienst ervaring had met fraudebestrijding en dat corruptiezaken ernstig genomen werden door uw oversten. Het feit dat u geen enkele poging hebt ondernomen om iemand van uw oversten in te lichten van de bedreigingen die u en uw gezin ondervonden, wijst op een gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van uw eigen situatie, wat dan ook ernstige vragen oproept omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede legde u zeer vage verklaringen af omtrent de bedreigingen die uw zoon ondervond. Zo wist u niet hoeveel personen hem aan huis aangesproken hebben of wie die individuen waren. U kon niet zeggen of het collega's of vreemde mensen waren, of uw zoon hen al eerder had gezien, u had geen idee of ze zich mogelijks voorgesteld hadden aan uw zoon, u wist niet hoe ze gekleed waren, met wat voor auto ze reden, of op welke dagen ze precies zijn langsgeskomen. U wist ook niet hoe de beschieting vanuit de auto precies gegaan was of met wat voor auto de achtervolgers reden (CGVS moeder 28/11, pp.23-24 en CGVS moeder 29/11, pp.2-3). Hoewel uw zoon en echtgenoot u niet op de dag van de beschieting hebben ingelicht over het incident om u te behoeden voor een verslechtering van uw medische toestand (CGVS vader 29/11, p.4), hebben jullie er later wél onderling over gesproken (CGVS

moeder 28/11, p.23). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u zo weinig kennis hebt over wie uw zoon probeerde te doden omwille van uw eigen problemen. Nochtans zou uw zoon benaderd zijn omwille van u en kwamen zij hem vragen waar u zich bevond. Aangezien de feiten reeds dateren van 13 september 2015 hebben jullie intussen meer dan een jaar de tijd gehad om over de gebeurtenissen te spreken. U uitte tijdens het gehoor ook een grote bezorgdheid om de veiligheid van uw enige zoon (CGVS moeder 28/11, p.13), waardoor van u dan ook verwacht kan worden dat u significant meer interesse toonde in diens bedreigingen. Uw vage verklaringen staan daarenboven sterk in contrast met de uitgebreide beschrijvingen (details, namen, data) die u gaf omtrent uw eigen problemen. Het gebrek aan interesse dat blijkt uit uw vage verklaringen over de bedreigingen van uw zoon, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel aan.

Ten derde roept ook het gedrag van uw zoon vragen op. Het is immers zeer opmerkelijk dat hij ná jullie vertrek toch nog in het ouderlijke huis te Bagdad bleef wonen, hoewel ook ten aanzien van hem bedreigingen geuit waren (CGVS moeder 28/11, p.13, CGVS vader 28/11, p.9). Het feit dat u en uw echtgenoot Irak verlieten en jullie zoon in het huis lieten wonen waar hij gemakkelijk op te sporen was en aldus gevaar liep, duidt op een gebrek aan interesse in zijn veiligheidssituatie. Geconfronteerd met de vraag waarom uw zoon niet ondergedoken was, antwoordde u dat hij weliswaar gewaarschuwd was door uw echtgenoot, maar dat hij koppig was en de situatie stil wou houden (CGVS moeder 29/11, p.3). Indien uw zoon werkelijk gewaarschuwd was door uw echtgenoot, duidt zijn gedrag op een gebrek aan interesse in zijn eigen veiligheidssituatie. Des te meer daar hij drie keer aan huis benaderd werd en toch initieel geen aanstalten maakte om onder te duiken, bijvoorbeeld bij familie in Bagdad of Basra. Daarentegen maakte noch uw zoon, noch uw echtgenoot melding van deze waarschuwing, en verdedigde uw echtgenoot zijn zoon in de beslissing om niet bij familie onder te duiken (CGVS zoon 29/11, p.18 en CGVS vader 29/11, pp.4-5).

Ten vierde blijkt uit de verklaringen van uw zoon een opvallend gebrek aan kennis over en interesse in de bedreigingen van zijn moeder en de aanleiding ervan. Zo wist hij niet wat de initiële opdracht van zijn moeder precies inhield: "Ik weet niet wat er aan de hand was. Pas later hebben ze mij dat verteld, dus na ons vertrek uit Irak, dat ze een naam had ontmaskerd, iets met valse namen, bendes, zoiets." (CGVS zoon 29/11, p.11) Het is vooreerst zeer opmerkelijk dat uw zoon niet eerder informeerde naar de concrete aanleiding van de bedreigingen en pas na het vertrek uit Irak interesse toonde in de situatie. Ten tweede is het opmerkelijk dat hij -als hij dan uiteindelijk geïnformeerd is- uiterst weinig kennis heeft en enkel vage informatie kan geven. Zo verklaarde uw zoon dat hij "denkt" dat zijn moeder bedreigd is wegens valse namen die ze ontdekt had, en voegde hij er meteen aan toe dat hij niet wist om hoeveel namen het zou gaan (CGVS zoon 29/11, p.11). Voorts wist uw zoon wel dat zijn moeder op 22 juni 2015 voor het eerst bedreigd werd, maar kon hij niet vertellen wat er die dag precies gebeurd was (CGVS zoon 29/11, p.12). Hij wist ook niet wie zijn moeder aangesproken had (p.12), noch wie haar de initiële opdracht tot het opstellen van de lijst had gegeven (p.11). Ter verklaring stelde uw zoon dat hij zich niet bemoeit met het werk van zijn moeder (p.11). Bij de vraag naar meer details herhaalde uw zoon louter de chronologie van gebeurtenissen, echter zonder te antwoorden op de vraag (p.12). Bij confrontatie met de opmerking waarom hij zelf niet meer vragen had gesteld, gaf uw zoon enkel een uitweiding over de macht van de partijen in Irak (p.12). Dit was wederom geen antwoord op de vraag. Het is zeer merkwaardig dat uw zoon niet meer interesse toonde in de bedreigingen ten aanzien van zijn eigen moeder. Nochtans studeerde uw zoon journalistiek (CGVS zoon 29/11, p.10) en is hij een zelfstandige volwassen persoon die volgens zijn vader wist waar hij mee bezig was (CGVS vader 29/11, p.4). Er kan dan ook van hem verwacht worden dat hij meer interesse toonde in de bedreigingen van zijn ouders en wat er in zijn nabije omgeving gebeurde. De bedreigingen vormden immers de directe aanleiding voor de confrontaties die hij persoonlijk ondervond (met name herhaaldelijke mondelinge benaderingen en een levensbedreigende schietpartij op de autosnelweg), wat leidde tot zijn eigen plotse vertrek uit Irak.

Ten vijfde bleek uit de verklaringen van uw zoon ook een gebrek aan kennis over en interesse in de bedreigingen van uw echtgenoot. Wederom wist uw zoon niet wanneer zijn vader bedreigd is, op welke manier of door wie. Hij wist ook niet of zijn vader geprobeerd had om een oplossing te zoeken (CGVS zoon 29/11, p.14). Nochtans verklaarde uw zoon over de situatie ingelicht te zijn op 8 september 2015, en bij aankomst in België (pp.9-10). Geconfronteerd met de opmerking dat het zeer vreemd is dat uw zoon zijn leven in Irak plotsklaps moest opgeven en toch zo weinig weet over de aanleiding daartoe, stelde hij dat de schietpartij voldoende aanleiding was voor hem om te vertrekken (p.14). De schietpartij deed zich echter voor ná de beslissing van het gezin –inclusief van uw zoon- om Irak te verlaten. Hij bleef enkel achter om de auto te verkopen (CGVS zoon 29/11, p.14 en CGVS moeder 28/11, p.13). Deze verklaring is aldus niet afdoende.

Uit bovenstaande bemerkingen blijkt een gebrek aan interesse in de situatie die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel aantast. Tot slot werd ook een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw verklaringen en een door u neergelegd document. U legde immers een kopie neer van een document

inzake promotie die u op het werk werd toegekend. Dit document dateert van 23 november 2015, dat wil zeggen van ná uw vertrek uit Irak. Het is uiterst merkwaardig dat u officieel promotie werd toegekend hoewel u bedreigd werd op het werk, uw opdracht niet hebt afgewerkt, langdurig afwezig bent gebleven, en uiteindelijk ontslagen werd (CGVS moeder 29/11, p.5). Ter verklaring stelde u dat u uw aanvraag tot promotie in 2014 al had ingediend en dat een commissie moest onderzoeken of u alle nodige opleidingen gevolgd had. Deze commissie kwam samen op 23 november 2015 en keurde uw aanvraag met retroactieve kracht goed. Volgens u gold uw promotie officieel vanaf april 2015, dus reeds voor de bedreigingen (CGVS moeder 28/11, p.20 en CGVS moeder 29/11, p.4). Het is des te merkwaardiger dat de commissie op 23 november 2015 samenkwam en u alsnog een positieve beoordeling gaf, hoewel u het werk toen al meer dan vier maanden verlaten had. Samengenomen met bovenvermelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden binnen de verklaringen van uzelf, uw man en uw zoon, tast dit document dan ook mede de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Het Commissariaat-Generaal meent dat er in het licht van de bovenstaande vaststellingen dan ook geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Aangezien de asielmotieven van uw echtgenoot en zoon volledig hun oorzaak vinden in uw eigen –onaannemelijk bevonden– bedreigingen, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen die zij ondervonden zouden hebben.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel

risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, en de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het

aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant

gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De volgende documenten werden door u neergelegd: uw originele voedselrantsoenkaart afgeleverd op 3 oktober 2013 te Bagdad; uw originele kieskaart afgeleverd te Bagdad; een kopie van de kieskaart van uw zoon, afgeleverd te Bagdad; het originele rijbewijs van uw zoon, afgeleverd op 1 augustus 2012 te Bagdad; een kopie van uw paspoort dat afgeleverd is op 12 januari 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw echtgenoot dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw zoon dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; kopieën van de respectieve visa naar Turkije; uw originele identiteitskaart en die van uw man, beide afgeleverd op 4 juli 2006 te Kazmiya; de originele identiteitskaart van uw zoon, afgeleverd op 18 augustus 2015 te Kazmiya; uw originele woonstkaart afgeleverd op 3 mei 2012 te Bagdad; uw originele huwelijksakte afgeleverd op 23

oktober 1991 te El Karkh; een kopie van de overlijdensakte van Baha, de jongere broer van uw man, afgeleverd op 23 mei 2003; een kopie van de overlijdensakte van Safah, de oudste broer van uw man, afgeleverd op 6 februari 2006; de originele enveloppe van DHL. Deze documenten tonen enkel de identiteit, herkomst en reisweg van u en uw gezin aan, en het overlijden van Baha en Saha, gegevens die niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal.

Daarnaast legde u ook de volgende documenten neer: de originele studentenkaart van uw zoon, afgeleverd in 2014 door het Al Amman college; uw originele werkbadge afgeleverd op 10 april 2014 te Bagdad; de originele werkbadge van uw echtgenoot, afgeleverd op 18 november 2012; een kopie van het arbeidscontract van uw echtgenoot afgeleverd op 25 maart 2004; kopieën van documenten in verband met uw promotie, afgeleverd op 23 november 2015; een kopie van een document inzake een ICT opleiding die u gevolgd hebt in Suleimaniya, afgeleverd op 7 augustus 2014; kopieën van uw loonfiches, afgeleverd op 30 september 2015 en 30 juni 2015; een kopie van een ontslagbevel van het Directoraat van Beveiliging van Gebouwen, afgeleverd te Bagdad op 8 april 2015; en een kopie van het document van overplaatsing van uw man naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Deze documenten tonen de arbeidsbetrekking van uzelf en uw echtgenoot aan, en de studie van uw zoon. Ook dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal. Wat betreft het document inzake uw promotie dient de bovenvermelde opmerking aangaande de datum in aanmerking genomen te worden, die vragen oproept omtrent de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

U legde tevens kopieën neer van twee medische fiches van uw hartaanvallen, afgeleverd op 23 juni 2015 en 7 juli 2015 te Bagdad; originele Belgische medische rapporten over uw cardiologische situatie; uw origineel medisch-WTC psychiatisch verslag afgeleverd op 22 augustus 2016 in België; het originele medisch attest van de operatie van uw man, afgeleverd op 26 december 2012 te Bagdad; het originele attest over de ziekenhuisopname van uw man, afgeleverd op 23 december 2012 te Bagdad; medische attesten aangaande uw zoon, afgeleverd in België; een foto van de luchtvervuiling in Irak; en medische attesten aangaande uw echtgenoot, afgeleverd in België. Ook deze documenten tonen elementen aan die op zich niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal, met name de medische toestand van uzelf, uw echtgenoot en uw zoon. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben, dient opgemerkt te worden dat uit het medisch-psychiatisch verslag nergens blijkt dat uw cognitieve capaciteiten hierdoor dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Dit blijkt overigens ook uit de zeer gedetailleerde verklaringen die u zelf hebt afgelegd omtrent de problemen die u op het werk zou hebben ervaren, wat aantoonde dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen (CGVS moeder 28/11, pp.12-13). Het medisch-psychiatisch attest is derhalve niet van die aard om de aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Zoals hoger uitgebreid is gemotiveerd behelzen de elementen van ongeloofwaardigheid in deze beslissing overigens niet zozeer tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen, als wel tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van uw echtgenoot enerzijds en uw zoon anderzijds evenals tussen de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenoot, worden daarnaast ernstige vragen gesteld bij sommige van uw gedragingen alsook die van uw zoon en werd in uw hoofde en in hoofde van uw zoon een onaannemelijk gebrek aan interesse en initiatief vastgesteld. Daarnaast legde u de oorzaak van uw hartproblemen bij de bedreigingen die u ondervond (CGVS moeder 28/11, pp.12-13). Niettemin verklaarde u bij DVZ dat u ook in november 2014 reeds een hartaanval hebt gehad (zie verklaring persoonsgegevens DVZ), wat aantoonde dat u voordien ook al met medische problemen kampte. Deze medische problemen houden aldus geen verband met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot legde u de volgende documenten neer: een kopie van een administratief bevel inzake het ontslag van vier algemene directeurs wegens fraude, gepubliceerd op 7 oktober 2015 te Bagdad; en een kopie van een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad over corruptiezaken, gepubliceerd in april 2016. Aangaande deze documenten dient opgemerkt te worden dat het om kopieën gaat die makkelijk vatbaar zijn voor manipulatie. Daarenboven staven deze documenten enkel de activiteiten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in corruptiebestrijding te Bagdad, gegevens die op zich niet betwist worden, maar doen zij geen afbreuk aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas. U legde tevens foto's neer van uw uitgebrande woning te Bagdad. Er kan echter onmogelijk met zekerheid gesteld worden op welke datum deze foto's genomen werden en of dit daadwerkelijk uw woning betreft. Samengenomen met de bovenvermelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden binnen de verklaringen van het gezin, kunnen deze foto's dan ook niet beschouwd worden als een doorslaggevend bewijsstuk voor uw asielrelaas."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.H.A.N.A. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een sjiitische moslima afkomstig uit Bagdad. U bent geboren te Basra, maar woonde sinds 1986 tot uw vertrek op 9 september 2015 in Bagdad, wijk Al Baiyaa. U bent gehuwd met (A.A.,A.A.H.) (CGVS ref. X, OV nr. X). Jullie hebben één zoon, (A.A.,H.A.A.) (CGVS ref. X, OV nr. X).

U verklaarde sinds 1998 tot 6 juli 2015 gewerkt te hebben als ambtenaar bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken van Irak, dienst ICT. U was tewerkgesteld in het stadhuis van Bagdad en was binnen de dienst ICT mede verantwoordelijk voor het bijhouden van het personeelsbestand. U werkte met name rond loonsystemen en ambtenarencontracten, maar uw werk relateerde ook aan veiligheid van data en opsporing van fraude. In dit kader kregen u en uw collega's meermaals opdrachten van de Integriteitscommissie die verdeeld werden naargelang ieders specialiteit. U leidde een team van twee personen, waarvan één collega louter administratieve taken deed, en de ander u assisteerde in uw werk. In juni 2015 kreeg u van de Integriteitscommissie de opdracht om een vergelijking te maken van registraties in het personeelsbestand. Na drie dagen was u klaar met het eerste deel van het werk. Op 21 juni 2015 gaf u uw overste een lijst met 55 namen van fictieve personen die weliswaar loon ontvingen van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, maar er niet werkten.

Op 22 juni 2015 werd u op het werk mondeling bedreigd door collega's en buitenstaanders omdat uw werk de belangen van leden van de Badr, Dawa en Mehdi partijen zou schaden. Er werd u gevraagd de lijst in te trekken en uw opdracht niet af te maken, anders zou uw gezin gevaar lopen. Eén dag later, op 23 juni 2015, kreeg u een hartaanval wegens de stress die deze bedreigingen veroorzaakten. Hoewel de dokters u langer in het ziekenhuis wilden laten blijven, verliet u al na twee uur op eigen verantwoordelijkheid het ziekenhuis omdat u zich er niet veilig voelde. U bleef thuis gedurende tien dagen en het daarop aansluitende weekend. Op 5 en 6 juli 2015 ging u weer aan het werk. U verwachtte dat de situatie geluwd zou zijn, maar u werd tijdens deze twee dagen herhaaldelijk aangesproken door collega's. U werd op het werk ook aangesproken door vreemde mensen die u in naam van partijleden de boodschap doorgaven om te stoppen met uw opdracht. U kon het onderscheid niet meer maken tussen vriend of vijand en had het gevoel dat er op uw werk voortdurend over u gepraat werd. Op 7 juli 2015 kreeg u een tweede hartaanval. Wederom bleef u niet lang in het ziekenhuis en keerde u diezelfde dag nog op eigen verantwoordelijkheid terug naar huis. U bent sindsdien niet meer uit werken gegaan. U vreesde immers dat u hetzelfde zou overkomen als (B.I.F.), een collega van u die verantwoordelijke was van de eigendomsafdeling binnen het stadhuis. Zij was in 2014 vermoord met een berm bom onder haar auto, omdat zij een fraudezaak ontdekt had en weigerde toe te geven aan de druk van haar bedreigers.

Vanaf eind juni tot begin september 2015 werd ook uw man, die als bewaker bij hetzelfde gebouw van het Ministerie van Binnenlandse Zaken werkte, bedreigd naar aanleiding van uw werk. Hij werd door zowel collega's als vreemden gewaarschuwd en aangespoord om ervoor te zorgen dat u uw opdracht niet zou afmaken. Uw man probeerde te bemiddelen door mensen aan te spreken die connecties hadden bij de Badr, Dawa en Mehdi partijen in de hoop dat zij een goed woordje voor jullie zouden kunnen doen, echter zonder succes. Hij had ook het gevoel steeds achtervolgd te worden door verschillende auto's.

Op 8 september 2015 werd uw man op zijn werk aangesproken door een collega die hem waarschuwde dat militieleden van plan zijn om u, uw man en uw zoon te vermoorden. Daarop belde uw man naar uw zoon om hem de opdracht te geven meteen vliegtickets te gaan kopen. Wegens gebrek aan financiële middelen kocht uw zoon enkel tickets voor u en uw echtgenoot, hijzelf zou achterna komen eens de auto -die op naam van uw zoon stond- verkocht was.

Op 9 september 2015 namen u en uw echtgenoot vanuit Bagdad het vliegtuig naar Istanbul. Jullie wachtten daar gedurende acht dagen op de komst van jullie zoon.

Tussen 10 en 13 september 2015 kwamen onbekende personen drie keer naar het huis waar uw zoon nog verbleef, om te vragen waar jullie waren. Uw zoon antwoordde dat jullie in Basra waren, bij een oom langs moederskant die een ongeluk had gehad. De laatste keer dat de personen langskwamen was uw zoon niet thuis. Ze klopten aan bij de burens van het appartement tegenover jullie, die zeiden dat jullie niet thuis waren. Op 13 september 2015 ging uw zoon met de auto naar de faculteit, waarna hij een bezoek bracht aan een vriend en een tante langs vaderskant. Onderweg van deze tante naar huis, op de autosnelweg tussen de wijk Baiyaa en Ahmed, merkte uw zoon een auto op die hem voordien ook al

achtervolgd had. Uw zoon werd beschoten, maar de auto werd enkel links achteraan in het glas geraakt. In plaats van naar huis te gaan, stopte hij bij het huis van een vriend die 500m verder weg woont. Daar kon hij de auto in diens garage verstopten tot de auto verkocht was op 16 september. Uw zoon logeerde bij deze vriend tot zijn vertrek uit Irak. Op 17 september 2015 nam uw zoon het vliegtuig vanuit Bagdad naar Istanbul, waar hij zich bij jullie voegde.

Vervolgens reisden jullie via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland, om op 29 september 2015 aan te komen in België. Op 30 september 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Op 7 oktober 2015 werden vier algemene directeurs van uw werk ontslagen wegens corruptie. U vermoedt dat uw rapport mede de aanleiding was voor hun ontslag.

Op 3 juli 2016 kreeg u bericht dat jullie appartement in brand was gestoken door onbekenden.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw originele voedselrantsoenkaart afgeleverd op 3 oktober 2013 te Bagdad; uw originele kieskaart afgeleverd te Bagdad; een kopie van de kieskaart van uw zoon, afgeleverd te Bagdad; een kopie van uw paspoort dat afgeleverd is op 12 januari 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw echtgenoot dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw zoon dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; kopieën van de respectieve visa naar Turkije; uw originele identiteitskaart en die van uw man, beide afgeleverd op 4 juli 2006 te Kazmiya; de originele identiteitskaart van uw zoon, afgeleverd op 18 augustus 2015 te Kazmiya; uw originele woonstkaart afgeleverd op 3 mei 2012 te Bagdad; uw originele huwelijksakte afgeleverd op 23 oktober 1991 te El Karkh; het originele rijbewijs van uw zoon, afgeleverd op 1 augustus 2012 te Bagdad; de originele enveloppe van DHL; een kopie van de overlijdensakte van Baha, de jongere broer van uw man, afgeleverd op 23 mei 2003; een kopie van de overlijdensakte van Safah, de oudste broer van uw man, afgeleverd op 6 februari 2006; uw originele werkbadge afgeleverd op 10 april 2014 te Bagdad; de originele werkbadge van uw echtgenoot, afgeleverd op 18 november 2012; de originele studentenkaart van uw zoon, afgeleverd in 2014 door het Al Amman college; een kopie van het arbeidscontract van uw echtgenoot afgeleverd op 25 maart 2004; een kopie van het document van overplaatsing van uw man naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken; kopieën van documenten in verband met uw promotie, afgeleverd op 23 november 2015; een kopie van een document inzake een ICT opleiding die u gevolgd hebt in Suleimaniya, afgeleverd op 7 augustus 2014; kopieën van uw loonfiches, afgeleverd op 30 september 2015 en 30 juni 2015; een kopie van een ontslagbevel van het Directoraat van Beveiliging van Gebouwen, afgeleverd te Bagdad op 8 april 2015; een kopie van een administratief bevel inzake het ontslag van vier algemene directeurs wegens fraude, gepubliceerd op 7 oktober 2015 te Bagdad; een kopie van een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad over corruptiezaken, gepubliceerd in april 2016; foto's van de uitgebrande woning en luchtvervuiling in Bagdad; kopieën van twee medische fiches van uw hartaanvallen, afgeleverd op 23 juni 2015 en 7 juli 2015 te Bagdad; originele Belgische medische rapporten over uw cardiologische situatie; uw origineel medisch-psychiatrisch verslag afgeleverd op 22 augustus 2016 in België; het originele medisch attest van de operatie van uw man, afgeleverd op 26 december 2012 te Bagdad; en het originele attest over de ziekenhuisopname van uw man, afgeleverd op 23 december 2012 te Bagdad; medische attesten aangaande uw echtgenoot, afgeleverd in België; en medische attesten aangaande uw zoon, afgeleverd in België. U legde tevens twee usb-sticks neer met foto's van hierboven opgesomde documenten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor bedreigingen van leden van de Mehdi, Dawa en Badr partijen, naar aanleiding van de fraude die u aan het licht bracht door het uitvoeren van een opdracht van de Integriteitscommissie.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet aan te tonen, en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van het hele gezin, en binnen de verklaringen van uw echtgenoot.

Ten eerste werd een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande het moment van inlichten van uw zoon over de situatie. Zo stelde uw zoon dat zijn vader hem over de bedreigingen had ingelicht op 8 september 2015 (CGVS zoon 29/11, p.9). Uw zoon verklaarde dat hij op die dag voor het eerst over de bedreigingen hoorde, en dat hij louter merkte aan het feit dat zijn ouders vaak onderling in gesprek waren en ophielden met praten als hij binnenkwam, dat er iets aan de hand was (CGVS zoon 29/11, p.10). Daarentegen verklaarde uw echtgenoot dat hij reeds na uw eerste ziekenhuisopname van 23 juni 2015 met uw zoon gesproken had (CGVS vader 29/11, pp.5-6). Uw echtgenoot zou hem toen ingelicht hebben over uw bedreigingen en het rapport dat u had ingediend. Bij doorvragen stelde uw echtgenoot

dat hij zich niet meer kan herinneren of hij dit gesprek voerde voor of na uw tweede ziekenhuisopname, maar voegde hij eraan toe dat hij er vaak over sprak met zijn zoon, om oplossingen te zoeken en om hem te waarschuwen om op zichzelf te passen (CGVS vader 29/11, p.6). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw echtgenoot dat hij op 8 september zijn zoon vertelde dat de situatie zeer slecht was geworden (CGVS vader 29/11, p.7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. U verklaarde zelf dat uw echtgenoot met name op 8 september 2015 met uw zoon gesproken had, en dat hij voordien wel wat hoorde, maar niets specifiek. Voorts stelde u wegens uw medische toestand niet te weten of er al dan niet een gesprek tussen uw man en uw zoon was geweest (CGVS moeder 29/11, p.5). Deze verklaringen doen echter geen afbreuk aan voornoemde tegenstrijdigheid.

Ten tweede is er ook een tegenstrijdigheid omtrent de mate waarin uw zoon zou zijn ingelicht. Zoals hierboven vermeld merkte uw zoon louter aan het feit dat zijn ouders vaak onderling in gesprek waren en ophielden met praten als hij binnenkwam, dat er iets aan de hand was (CGVS zoon 29/11, p.10). Op de vraag of zijn vader geprobeerd had om een oplossing te zoeken, antwoordde uw zoon enkel met de stelling "vast wel". Hij gaf ondubbelzinnig aan dat zijn vader hem er niets over verteld had (p.14). Daarentegen verklaarde uw echtgenoot dat hij er vaak met zijn zoon over sprak om oplossingen te zoeken, om alle mogelijkheden te bekijken, en om hem te waarschuwen om op zichzelf te passen (CGVS vader 29/11, p.6). Uw echtgenoot verklaarde letterlijk het volgende: "Ik heb ook gezegd dat ik de mensen die ik ken die bij de partijen zitten om hulp zou gaan vragen om met rust gelaten te worden." (p.6) Dit druist rechtstreeks in tegen de verklaringen van uw zoon. Bij confrontatie verklaarde uw echtgenoot dat hij uw zoon juist aanwijzingen gaf en hem waarschuwde, maar dat hij hem ook niet bang wou maken (p.7). Deze stelling bevestigt enkel de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van vader en zoon.

Ten derde werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld binnen de verklaringen van uw echtgenoot omtrent het inlichten van uw zoon. Zoals hierboven uiteengezet verklaarde uw echtgenoot dat uw zoon reeds na uw eerste ziekenhuisopname op de hoogte was gebracht van de bedreigingen en de aanleiding ervan, dat hij was gewaarschuwd over zijn eigen veiligheid, en dat uw echtgenoot vaak met uw zoon sprak om oplossingen te zoeken (CGVS vader 29/11, pp.5-6). Bij diepere vragen over deze gesprekken tussen vader en zoon, nuanceerde uw echtgenoot dan weer dat uw zoon slechts heel weinig wist over wat er gaande was omdat hij hem niet bang wou maken. Ook dit druist in tegen zijn voorgaande verklaringen. Ter verklaring stelde uw echtgenoot dat het louter ideeën waren die ze uitwisselden en dat hij zijn zoon enkel wou waarschuwen (p.6). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat uw echtgenoot ideeën uitwisselde met uw zoon en hem frequent waarschuwde over een situatie waar hij slechts heel weinig over zou weten. Deze verklaring doet vermoeden dat uw echtgenoot zijn voorgaande stellingen wou intrekken of nuanceren om eventuele tegenstrijdigheden met verklaringen van uw zoon te vermijden, wat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas dan ook aantast.

Ten vierde werden tegenstrijdigheden vastgesteld binnen de verklaringen van uw echtgenoot omtrent de chronologie van de gebeurtenissen. Initieel verklaarde hij dat hij pas na uw tweede ziekenhuisopname, dus na 7 juli 2015, voor het eerst bedreigd werd (CGVS vader 28/11, p.7). Later verklaarde hij dat hij vier of vijf dagen na uw eerste ziekenhuisopname, dus rond eind juni 2015, voor het eerst bedreigd werd (p.10). Weer even later verklaarde uw echtgenoot dat hij voor het eerst bedreigd werd toen u weer aan het werk was na uw eerste ziekenhuisopname, dus rond 5 of 6 juli (p.10). Meteen voegde uw echtgenoot eraan toe dat dit op 22 of 23 juni was (pp.10 en 11). Dit is echter de datum van uw eerste bedreiging en uw eerste ziekenhuisopname, en niet de periode waarin u weer aan het werk was. Bij zijn tweede gehoor verklaarde uw echtgenoot wederom dat hij na uw eerste ziekenhuisopname, rond 23 of 24 juni, voor het eerst bedreigd was (CGVS vader 29/11, p.9). Aangezien de gebeurtenissen reeds langer dan een jaar geleden plaatsgevonden zouden hebben, heeft het Commissariaat-Generaal begrip voor het feit dat uw echtgenoot zich geen exacte data kan herinneren. Daarentegen kan van hem wel verwacht worden dat hij de chronologie van gebeurtenissen juist weergeeft. Niettemin kon uw echtgenoot geen eenduidig antwoord geven op de eenvoudige vraag wanneer hij voor het eerst persoonlijk bedreigd werd, en gaf hij slechts vage en tegenstrijdige antwoorden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook andere verklaringen van uw echtgenoot opmerkelijk vaag bleven. Zo stelde hij dat hij probeerde te bemiddelen door personen aan te spreken die connecties hadden bij de Badr, Dawa en Mehdi partijen in de hoop dat zij een goed woordje voor jullie zouden kunnen doen (CGVS vader 28/11, p.7). Op de vraag wie hij dan precies aangesproken heeft, verwees uw echtgenoot vaagweg naar ambtenaren, collega's, of partijleden, maar noemde hij geen namen. Uiteindelijk wijdde uw echtgenoot slechts uit over het eigenbelang dat leden van de Badr, Dawa en Mehdi partijen hebben bij het behouden van de namen in de lijst (CGVS vader 28/11, pp.15-16), wat echter voor de tweede keer geen antwoord op de vraag was. Het feit dat uw echtgenoot niet kon specificeren wie hij precies aangesproken heeft maar enkel vage verklaringen aflegde tast zijn geloofwaardigheid aan.

Naast bovenvermelde tegenstrijdigheden en vaagheden bleek zowel uit uw eigen verklaringen, als uit die van uw zoon en echtgenoot, een gebrek aan interesse in de situatie en een gebrek aan initiatief in het zoeken naar een oplossing. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas fundamenteel ondermijnd.

Ten eerste roept de reactie die u omschreven hebt naar aanleiding van de bedreigingen ernstige vragen op. Zo gaf u aan dat u uw oversten niet hebt ingelicht van de bedreigingen (CGVS moeder 28/11, pp.16-17). De bedreigingen waarover u getuigde waren van zodanig ernstige aard -herhaaldelijke mondelinge bedreigingen van uw leven en van uw gezin, zowel rechtstreeks tegen u als tegen uw man geuit- dat ze volgens u resulteerden in twee hartaanvallen en afwezigheid op het werk. Bovendien benadrukte u dat een hoofdinspecteur en een collega om gelijkaardige redenen werden vermoord, respectievelijk in 2013 en 2014 (CGVS moeder 28/11, p.22). Gezien de ernst van de situatie is het dan ook ten zeerste merkwaardig dat u geen enkele poging ondernomen hebt om uw rechtstreekse overste in te lichten van de bedreigingen, of om de zaak te bespreken met oversten hogerop. Nochtans maakte u als werknemer van het Ministerie van Binnenlandse Zaken deel uit van een uitgelijnde hiërarchische structuur waardoor u wist bij wie u de zaak kon aankaarten (CGVS moeder 28/11, pp.8, 14 en 16). Ter verklaring stelde u dat uw directeur (J.S.) zelf tot een partij behoort en dat de Dawa, Badr en Al Mehdi partijen de volledige controle hebben over uw instantie (CGVS moeder 28/11, pp.16-17). Daarentegen blijkt uit uw verklaringen dat uw dienst en uw oversten de bestrijding van corruptie wel degelijk ernstig nemen.

Zo vertelde u over algemene directeurs die voor het stadhuis van Bagdad werkten en op 7 oktober 2015 ontslagen werden wegens betrokkenheid bij corruptie en fraude (CGVS moeder 28/11, pp.8 en 21). Dit toont aan dat zelfs mensen met een hoogstaande functie niet gespaard worden door uw oversten. Op de vraag waarom u geen moeite hebt gedaan om uw zaak hogerop te melden aangezien fraudezaken wel degelijk ernstig behandeld worden binnen uw dienst, herhaalde u dat al uw directeurs tot de partijen behoorden en dat zij machtige mensen zijn (CGVS moeder 28/11, p.21). Een loutere herhaling van uw oorspronkelijke stelling is echter geen afdoende verklaring. Daarnaast legde u een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad voor, waarin beschreven wordt dat 71 corruptiezaken zijn afgewerkt, en dat er nog 93 zaken lopende waren voor het jaar 2015 (CGVS moeder 28/11, p.9). Ook vertelde u over een interne diefstal uit 2013 die mede door onderzoek van uw ICT dienst werd ontdekt en opgelost (CGVS moeder 28/11, pp.14-15). U stelde tevens dat u, net zoals al uw collega's, in het verleden reeds opdrachten kreeg van de Integriteitscommissie (CGVS moeder 28/11, p.15). Uit dit alles blijkt dat uw dienst ervaring had met fraudebestrijding en dat corruptiezaken ernstig genomen werden door uw oversten. Het feit dat u geen enkele poging hebt ondernomen om iemand van uw oversten in te lichten van de bedreigingen die u en uw gezin ondervonden, wijst op een gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van uw eigen situatie, wat dan ook ernstige vragen oproept omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede legde u zeer vage verklaringen af omtrent de bedreigingen die uw zoon ondervond. Zo wist u niet hoeveel personen hem aan huis aangesproken hebben of wie die individuen waren. U kon niet zeggen of het collega's of vreemde mensen waren, of uw zoon hen al eerder had gezien, u had geen idee of ze zich mogelijks voorgesteld hadden aan uw zoon, u wist niet hoe ze gekleed waren, met wat voor auto ze reden, of op welke dagen ze precies zijn langsgesproken. U wist ook niet hoe de beschieting vanuit de auto precies gegaan was of met wat voor auto de achtervolgers reden (CGVS moeder 28/11, pp.23-24 en CGVS moeder 29/11, pp.2-3). Hoewel uw zoon en echtgenoot u niet op de dag van de beschieting hebben ingelicht over het incident om u te behoeden voor een verslechtering van uw medische toestand (CGVS vader 29/11, p.4), hebben jullie er later wél onderling over gesproken (CGVS moeder 28/11, p.23). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u zo weinig kennis hebt over wie uw zoon probeerde te doden omwille van uw eigen problemen. Nochtans zou uw zoon benaderd zijn omwille van u en kwamen zij hem vragen waar u zich bevond. Aangezien de feiten reeds dateren van 13 september 2015 hebben jullie intussen meer dan een jaar de tijd gehad om over de gebeurtenissen te spreken. U uitte tijdens het gehoor ook een grote bezorgdheid om de veiligheid van uw enige zoon (CGVS moeder 28/11, p.13), waardoor van u dan ook verwacht kan worden dat u significant meer interesse toonde in diens bedreigingen. Uw vage verklaringen staan daarenboven sterk in contrast met de uitgebreide beschrijvingen (details, namen, data) die u gaf omtrent uw eigen problemen. Het gebrek aan interesse dat blijkt uit uw vage verklaringen over de bedreigingen van uw zoon, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel aan.

Ten derde roept ook het gedrag van uw zoon vragen op. Het is immers zeer opmerkelijk dat hij ná jullie vertrek toch nog in het ouderlijke huis te Bagdad bleef wonen, hoewel ook ten aanzien van hem bedreigingen geuit waren (CGVS moeder 28/11, p.13, CGVS vader 28/11, p.9). Het feit dat u en uw echtgenoot Irak verlieten en jullie zoon in het huis lieten wonen waar hij gemakkelijk op te sporen was en aldus gevaar liep, duidt op een gebrek aan interesse in zijn veiligheidssituatie. Geconfronteerd met de vraag waarom uw zoon niet ondergedoken was, antwoordde u dat hij weliswaar gewaarschuwd was door uw echtgenoot, maar dat hij koppig was en de situatie stil wou houden (CGVS moeder 29/11, p.3).

Indien uw zoon werkelijk gewaarschuwd was door uw echtgenoot, duidt zijn gedrag op een gebrek aan interesse in zijn eigen veiligheidssituatie. Des te meer daar hij drie keer aan huis benaderd werd en toch initieel geen aanstalten maakte om onder te duiken, bijvoorbeeld bij familie in Bagdad of Basra. Daarentegen maakte noch uw zoon, noch uw echtgenoot melding van deze waarschuwing, en verdedigde uw echtgenoot zijn zoon in de beslissing om niet bij familie onder te duiken (CGVS zoon 29/11, p.18 en CGVS vader 29/11, pp.4-5).

Ten vierde blijkt uit de verklaringen van uw zoon een opvallend gebrek aan kennis over en interesse in de bedreigingen van zijn moeder en de aanleiding ervan. Zo wist hij niet wat de initiële opdracht van zijn moeder precies inhield: "Ik weet niet wat er aan de hand was. Pas later hebben ze mij dat verteld, dus na ons vertrek uit Irak, dat ze een naam had ontmaskerd, iets met valse namen, bendes, zoiets." (CGVS zoon 29/11, p.11) Het is vooreerst zeer opmerkelijk dat uw zoon niet eerder informeerde naar de concrete aanleiding van de bedreigingen en pas na het vertrek uit Irak interesse toonde in de situatie. Ten tweede is het opmerkelijk dat hij -als hij dan uiteindelijk geïnformeerd is- uiterst weinig kennis heeft en enkel vage informatie kan geven. Zo verklaarde uw zoon dat hij "denkt" dat zijn moeder bedreigd is wegens valse namen die ze ontdekt had, en voegde hij er meteen aan toe dat hij niet wist om hoeveel namen het zou gaan (CGVS zoon 29/11, p.11). Voorts wist uw zoon wel dat zijn moeder op 22 juni 2015 voor het eerst bedreigd werd, maar kon hij niet vertellen wat er die dag precies gebeurd was (CGVS zoon 29/11, p.12). Hij wist ook niet wie zijn moeder aangesproken had (p.12), noch wie haar de initiële opdracht tot het opstellen van de lijst had gegeven (p.11). Ter verklaring stelde uw zoon dat hij zich niet bemoeit met het werk van zijn moeder (p.11). Bij de vraag naar meer details herhaalde uw zoon louter de chronologie van gebeurtenissen, echter zonder te antwoorden op de vraag (p.12). Bij confrontatie met de opmerking waarom hij zelf niet meer vragen had gesteld, gaf uw zoon enkel een uitweiding over de macht van de partijen in Irak (p.12). Dit was wederom geen antwoord op de vraag. Het is zeer merkwaardig dat uw zoon niet meer interesse toonde in de bedreigingen ten aanzien van zijn eigen moeder. Nochtans studeerde uw zoon journalistiek (CGVS zoon 29/11, p.10) en is hij een zelfstandige volwassen persoon die volgens zijn vader wist waar hij mee bezig was (CGVS vader 29/11, p.4). Er kan dan ook van hem verwacht worden dat hij meer interesse toonde in de bedreigingen van zijn ouders en wat er in zijn nabije omgeving gebeurde. De bedreigingen vormden immers de directe aanleiding voor de confrontaties die hij persoonlijk ondervond (met name herhaaldelijke mondelinge benaderingen en een levensbedreigende schietpartij op de autosnelweg), wat leidde tot zijn eigen plotse vertrek uit Irak.

Ten vijfde bleek uit de verklaringen van uw zoon ook een gebrek aan kennis over en interesse in de bedreigingen van uw echtgenoot. Wederom wist uw zoon niet wanneer zijn vader bedreigd is, op welke manier of door wie. Hij wist ook niet of zijn vader geprobeerd had om een oplossing te zoeken (CGVS zoon 29/11, p.14). Nochtans verklaarde uw zoon over de situatie ingelicht te zijn op 8 september 2015, en bij aankomst in België (pp.9-10). Geconfronteerd met de opmerking dat het zeer vreemd is dat uw zoon zijn leven in Irak plotsklaps moest opgeven en toch zo weinig weet over de aanleiding daartoe, stelde hij dat de schietpartij voldoende aanleiding was voor hem om te vertrekken (p.14). De schietpartij deed zich echter voor ná de beslissing van het gezin –inclusief van uw zoon- om Irak te verlaten. Hij bleef enkel achter om de auto te verkopen (CGVS zoon 29/11, p.14 en CGVS moeder 28/11, p.13). Deze verklaring is aldus niet afdoende.

Uit bovenstaande bemerkingen blijkt een gebrek aan interesse in de situatie die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel aantast. Tot slot werd ook een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw verklaringen en een door u neergelegd document. U legde immers een kopie neer van een document inzake promotie die u op het werk werd toegekend. Dit document dateert van 23 november 2015, dat wil zeggen van ná uw vertrek uit Irak. Het is uiterst merkwaardig dat u officieel promotie werd toegekend hoewel u bedreigd werd op het werk, uw opdracht niet hebt afgewerkt, langdurig afwezig bent gebleven, en uiteindelijk ontslagen werd (CGVS moeder 29/11, p.5). Ter verklaring stelde u dat u uw aanvraag tot promotie in 2014 al had ingediend en dat een commissie moest onderzoeken of u alle nodige opleidingen gevolgd had. Deze commissie kwam samen op 23 november 2015 en keurde uw aanvraag met retroactieve kracht goed. Volgens u gold uw promotie officieel vanaf april 2015, dus reeds voor de bedreigingen (CGVS moeder 28/11, p.20 en CGVS moeder 29/11, p.4). Het is des te merkwaardiger dat de commissie op 23 november 2015 samenkwam en u alsnog een positieve beoordeling gaf, hoewel u het werk toen al meer dan vier maanden verlaten had. Samengenomen met bovenvermelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden binnen de verklaringen van uzelf, uw man en uw zoon, tast dit document dan ook mede de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Het Commissariaat-Generaal meent dat er in het licht van de bovenstaande vaststellingen dan ook geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Aangezien de asielmotieven van uw echtgenoot en zoon volledig hun oorzaak vinden in uw eigen –onaannemelijk bevonden- bedreigingen, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen die zij ondervonden zouden hebben.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een

situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op

plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren

dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De volgende documenten werden door u neergelegd: uw originele voedselrantsoenkaart afgeleverd op 3 oktober 2013 te Bagdad; uw originele kieskaart afgeleverd te Bagdad; een kopie van de kieskaart van uw zoon, afgeleverd te Bagdad; het originele rijbewijs van uw zoon, afgeleverd op 1 augustus 2012 te Bagdad; een kopie van uw paspoort dat afgeleverd is op 12 januari 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw echtgenoot dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw zoon dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; kopieën van de respectieve visa naar Turkije; uw originele identiteitskaart en die van uw man, beide afgeleverd op 4 juli 2006 te Kazmiya; de originele identiteitskaart van uw zoon, afgeleverd op 18 augustus 2015 te Kazmiya; uw originele woonstkaart afgeleverd op 3 mei 2012 te Bagdad; uw originele huwelijksakte afgeleverd op 23 oktober 1991 te El Karkh; een kopie van de overlijdensakte van Baha, de jongere broer van uw man, afgeleverd op 23 mei 2003; een kopie van de overlijdensakte van Safah, de oudste broer van uw man, afgeleverd op 6 februari 2006; de originele enveloppe van DHL. Deze documenten tonen enkel de identiteit, herkomst en reisweg van u en uw gezin aan, en het overlijden van Baha en Saha, gegevens die niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal.

Daarnaast legde u ook de volgende documenten neer: de originele studentenkaart van uw zoon, afgeleverd in 2014 door het Al Amman college; uw originele werkbadge afgeleverd op 10 april 2014 te Bagdad; de originele werkbadge van uw echtgenoot, afgeleverd op 18 november 2012; een kopie van het arbeidscontract van uw echtgenoot afgeleverd op 25 maart 2004; kopieën van documenten in verband met uw promotie, afgeleverd op 23 november 2015; een kopie van een document inzake een ICT opleiding die u gevolgd hebt in Suleimaniya, afgeleverd op 7 augustus 2014; kopieën van uw loonfiches, afgeleverd op 30 september 2015 en 30 juni 2015; een kopie van een ontslagbevel van het Directoraat van Beveiliging van Gebouwen, afgeleverd te Bagdad op 8 april 2015; en een kopie van het document van overplaatsing van uw man naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Deze documenten tonen de arbeidsbetrekking van uzelf en uw echtgenoot aan, en de studie van uw zoon. Ook dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal. Wat

betreft het document inzake uw promotie dient de bovenvermelde opmerking aangaande de datum in aanmerking genomen te worden, die vragen oproept omtrent de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

U legde tevens kopieën neer van twee medische fiches van uw hartaanvallen, afgeleverd op 23 juni 2015 en 7 juli 2015 te Bagdad; originele Belgische medische rapporten over uw cardiologische situatie; uw origineel medisch-psychiatrisch verslag afgeleverd op 22 augustus 2016 in België; het originele medisch attest van de operatie van uw man, afgeleverd op 26 december 2012 te Bagdad; het originele attest over de ziekenhuisopname van uw man, afgeleverd op 23 december 2012 te Bagdad; medische attesten aangaande uw zoon, afgeleverd in België; een foto van de luchtvervuiling in Irak; en medische attesten aangaande uw echtgenoot, afgeleverd in België. Ook deze documenten tonen elementen aan die op zich niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal, met name de medische toestand van uzelf, uw echtgenoot en uw zoon. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben, dient opgemerkt te worden dat uit het medisch-psychiatrisch verslag nergens blijkt dat uw cognitieve capaciteiten hierdoor dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Dit blijkt overigens ook uit de zeer gedetailleerde verklaringen die u zelf hebt afgelegd omtrent de problemen die u op het werk zou hebben ervaren, wat aantoont dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen (CGVS moeder 28/11, pp.12-13). Het medisch-psychiatrisch attest is derhalve niet van die aard om de aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Zoals hoger uitgebreid is gemotiveerd behelzen de elementen van ongeloofwaardigheid in deze beslissing overigens niet zozeer tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen, als wel tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van uw echtgenoot enerzijds en uw zoon anderzijds evenals tussen de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenoot, worden daarnaast ernstige vragen gesteld bij sommige van uw gedragingen alsook die van uw zoon en werd in uw hoofd en in hoofd van uw zoon een onaannemelijk gebrek aan interesse en initiatief vastgesteld. Daarnaast legde u de oorzaak van uw hartproblemen bij de bedreigingen die u ondervond (CGVS moeder 28/11, pp.12-13). Niettemin verklaarde u bij DVZ dat u ook in november 2014 reeds een hartaanval hebt gehad (zie verklaring persoonsgegevens DVZ), wat aantoont dat u voordien ook al met medische problemen kampte. Deze medische problemen houden aldus geen verband met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot legde u de volgende documenten neer: een kopie van een administratief bevel inzake het ontslag van vier algemene directeurs wegens fraude, gepubliceerd op 7 oktober 2015 te Bagdad; en een kopie van een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad over corruptiezaken, gepubliceerd in april 2016. Aangaande deze documenten dient opgemerkt te worden dat het om kopieën gaat die makkelijk vatbaar zijn voor manipulatie. Daarenboven staven deze documenten enkel de activiteiten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in corruptiebestrijding te Bagdad, gegevens die op zich niet betwist worden, maar doen zij geen afbreuk aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas. U legde tevens foto's neer van uw uitgebrande woning te Bagdad. Er kan echter onmogelijk met zekerheid gesteld worden op welke datum deze foto's genomen werden en of dit daadwerkelijk uw woning betreft. Samengenomen met de bovenvermelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden binnen de verklaringen van het gezin, kunnen deze foto's dan ook niet beschouwd worden als een doorslaggevend bewijsstuk voor uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.A.H.A.A. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakese staatsburger van Arabische origine. U bent een sjiiitische moslim geboren op 14 april 1993 te Bagdad. U studeerde journalistiek en woonde in Bagdad, wijk Al Baiyaa. Uw vader is (A.A.,A.A.H.) (CGVS ref. X, OV nr. X). Uw moeder is (A.H.,A.N.A.) (CGVS ref. X, OV nr. X).

U verklaarde dat uw moeder werkte in het gemeentehuis van Bagdad en verantwoordelijk was voor systeembeheer. Bij het uitvoeren van een jaarlijkse controle ontdekte zij een lijst met valse namen, waardoor zij erg onder druk werd gezet op het werk. Op 22 juni 2015 werd uw moeder voor het eerst bedreigd. Op 23 juni 2015 kreeg zij een hartaanval. Hoewel de dokters haar langer in het ziekenhuis wilden laten blijven, verliet ze al na twee uur op eigen verantwoordelijkheid het ziekenhuis omdat ze zich er niet veilig voelde. Op 7 juli 2015 kreeg uw moeder een tweede hartaanval. Wederom keerde ze diezelfde dag nog terug naar huis. Uw moeder is sindsdien niet meer uit werken gegaan. Ook uw vader werd bedreigd.

Op 8 september 2015 belde uw vader u op om u de opdracht te geven vliegtickets naar Turkije te kopen. Wegens gebrek aan financiële middelen kocht u enkel tickets voor uw vader en moeder, uzelf zou achterna komen eens de auto -die op uw naam stond- verkocht was. Op 9 september 2015 namen uw vader en moeder vanuit Bagdad het vliegtuig naar Istanbul. Zij wachtten daar gedurende acht dagen op uw komst.

Op 10 september 2015 kwamen vier personen naar het ouderlijk huis waar u nog verbleef. Ze stelden zich voor als collega's van het werk en vroegen u waar uw ouders waren. U antwoordde dat ze in Basra waren, bij een oom langs moederskant die een ongeluk had gehad. De volgende dag, op 11 september, kwamen zij weer naar het huis om naar uw ouders te vragen. U vertelde hen hetzelfde. Op 12 september kwamen de personen weer langs, maar u was op dat moment niet thuis. Ze klopten aan bij de burens van het appartement tegenover jullie, die zeiden dat er niemand thuis was. U merkte ook dat u in deze periode meermaals gevolgd werd door een rode Toyota als u het huis verliet. Op 13 september 2015 ging u met de auto naar de faculteit, waarna u een bezoek bracht aan een vriend en een tante langs vaderskant. Onderweg van deze tante naar huis, op de autosnelweg tussen de wijk Baiyaa en Ahmed, merkte u diezelfde rode Toyota op die u achtervolgde. U maakte snelheid om hem af te schudden en werd vervolgens beschoten. Enkel de linkerzijde van de achterraut werd geraakt, uzelf raakte niet gewond. U nam de eerste afslag en kon zo ongedeerd ontkomen. In plaats van naar huis te gaan, stopte u bij het huis van een vriend die 500m verder weg woont. Daar kon u de auto in diens garage verstoppen tot de auto verkocht was op 16 september. U logeerde bij deze vriend tot uw vertrek uit Irak. Op 17 september 2015 nam u het vliegtuig vanuit Bagdad naar Istanbul, waar u zich bij uw ouders voegde.

Vervolgens reisden jullie via Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland, om op 29 september 2015 aan te komen in België. Op 30 september 2015 diende u uw asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legde uw moeder de volgende documenten neer: uw originele voedselrantsoenkaart afgeleverd op 3 oktober 2013 te Bagdad; een kopie van uw kieskaart afgeleverd te Bagdad; haar originele kieskaart afgeleverd te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw moeder dat afgeleverd is op 12 januari 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw vader dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; een kopie van uw paspoort dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; kopieën van de respectieve visa naar Turkije; de originele identiteitskaarten van uw vader en moeder, beide afgeleverd op 4 juli 2006 te Kazmiya; uw originele identiteitskaart, afgeleverd op 18 augustus 2015 te Kazmiya; uw originele woonstkaart afgeleverd op 3 mei 2012 te Bagdad; de originele huwelijksakte van uw ouders, afgeleverd op 23 oktober 1991 te El Karkh; uw originele rijbewijs, afgeleverd op 1 augustus 2012 te Bagdad; de originele enveloppe van DHL; een kopie van de overlijdensakte van Baha, de jongere broer van uw vader, afgeleverd op 23 mei 2003; een kopie van de overlijdensakte van Safah, de oudste broer van uw vader, afgeleverd op 6 februari 2006; de originele werkbadge van uw moeder, afgeleverd op 10 april 2014 te Bagdad; de originele werkbadge van uw vader, afgeleverd op 18 november 2012; uw originele studentenkaart, afgeleverd in 2014 door het Al Amman college; een kopie van het arbeidscontract van uw vader, afgeleverd op 25 maart 2004; een kopie van het document van overplaatsing van uw vader naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken; kopieën van documenten in verband met de promotie van uw moeder, afgeleverd op 23 november 2015; een kopie van een document inzake een ICT opleiding die uw moeder gevolgd

had in Suleimaniya, afgeleverd op 7 augustus 2014; kopieën van de loonfiches van uw moeder, afgeleverd op 30 september 2015 en 30 juni 2015; een kopie van een ontslagbevel van het Directoraat van Beveiliging van Gebouwen, afgeleverd op 8 april 2015 te Bagdad; een kopie van een administratief bevel inzake het ontslag van vier algemene directeurs wegens fraude, gepubliceerd op 7 oktober 2015 te Bagdad; een kopie van een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad over corruptiezaken, gepubliceerd in april 2016; foto's van de uitgebrande woning en luchtvervuiling in Bagdad; kopieën van twee medische fiches van de hartaanvallen van uw moeder, afgeleverd op 23 juni 2015 en 7 juli 2015 te Bagdad; originele Belgische medische rapporten over de cardiologische situatie van uw moeder; haar origineel medisch-psychiatrisch verslag afgeleverd op 22 augustus 2016 in België; het originele medisch attest van de operatie van uw vader, afgeleverd op 26 december 2012 te Bagdad; en het originele attest over de ziekenhuisopname van uw vader, afgeleverd op 23 december 2012 te Bagdad; originele medische attesten aangaande uw vader, afgeleverd in België; uw originele medische attesten, afgeleverd in België. Uw moeder legde tevens twee usb-sticks neer met foto's van hierboven opgesomde documenten.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor bedreigingen van personen die op zoek waren naar uw vader en moeder, naar aanleiding van een opdracht die uw moeder uitgevoerd had voor haar werk.

Het Commissariaat-Generaal stelt vast dat u uw asielaanvraag volledig baseert op de problemen die uw moeder in Irak ondervond. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw moeder een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omdat geen geloof kon worden gehecht aan jullie asielrelaas, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw moeder genomen werd, wordt verwezen naar haar beslissing. Deze luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor bedreigingen van leden van de Mehdi, Dawa en Badr partijen, naar aanleiding van de fraude die u aan het licht bracht door het uitvoeren van een opdracht van de Integriteitscommissie.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet aan te tonen, en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst werden tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van het hele gezin, en binnen de verklaringen van uw echtgenoot.

Ten eerste werd een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande het moment van inlichten van uw zoon over de situatie. Zo stelde uw zoon dat zijn vader hem over de bedreigingen had ingelicht op 8 september 2015 (CGVS zoon 29/11, p.9). Uw zoon verklaarde dat hij op die dag voor het eerst over de bedreigingen hoorde, en dat hij louter merkte aan het feit dat zijn ouders vaak onderling in gesprek waren en ophielden met praten als hij binnenkwam, dat er iets aan de hand was (CGVS zoon 29/11, p.10). Daarentegen verklaarde uw echtgenoot dat hij reeds na uw eerste ziekenhuisopname van 23 juni 2015 met uw zoon gesproken had (CGVS vader 29/11, pp.5-6). Uw echtgenoot zou hem toen ingelicht hebben over uw bedreigingen en het rapport dat u had ingediend. Bij doorvragen stelde uw echtgenoot dat hij zich niet meer kan herinneren of hij dit gesprek voerde voor of na uw tweede ziekenhuisopname, maar voegde hij eraan toe dat hij er vaak over sprak met zijn zoon, om oplossingen te zoeken en om hem te waarschuwen om op zichzelf te passen (CGVS vader 29/11, p.6). Bij confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw echtgenoot dat hij op 8 september zijn zoon vertelde dat de situatie zeer slecht was geworden (CGVS vader 29/11, p.7). Dit is echter geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid. U verklaarde zelf dat uw echtgenoot met name op 8 september 2015 met uw zoon gesproken had, en dat hij voordien wel wat hoorde, maar niets specifiek. Voorts stelde u wegens uw medische toestand niet te weten of er al dan niet een gesprek tussen uw man en uw zoon was geweest (CGVS moeder 29/11, p.5). Deze verklaringen doen echter geen afbreuk aan voornoemde tegenstrijdigheid.

Ten tweede is er ook een tegenstrijdigheid omtrent de mate waarin uw zoon zou zijn ingelicht. Zoals hierboven vermeld merkte uw zoon louter aan het feit dat zijn ouders vaak onderling in gesprek waren en ophielden met praten als hij binnenkwam, dat er iets aan de hand was (CGVS zoon 29/11, p.10). Op de vraag of zijn vader geprobeerd had om een oplossing te zoeken, antwoordde uw zoon enkel met de stelling "vast wel". Hij gaf ondubbelzinnig aan dat zijn vader hem er niets over verteld had (p.14). Daarentegen verklaarde uw echtgenoot dat hij er vaak met zijn zoon over sprak om oplossingen te

zoeken, om alle mogelijkheden te bekijken, en om hem te waarschuwen om op zichzelf te passen (CGVS vader 29/11, p.6). Uw echtgenoot verklaarde letterlijk het volgende: "Ik heb ook gezegd dat ik de mensen die ik ken die bij de partijen zitten om hulp zou gaan vragen om met rust gelaten te worden." (p.6) Dit druist rechtstreeks in tegen de verklaringen van uw zoon. Bij confrontatie verklaarde uw echtgenoot dat hij uw zoon juist aanwijzingen gaf en hem waarschuwde, maar dat hij hem ook niet bang wou maken (p.7). Deze stelling bevestigt enkel de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van vader en zoon.

Ten derde werd ook een tegenstrijdigheid vastgesteld binnen de verklaringen van uw echtgenoot omtrent het inlichten van uw zoon. Zoals hierboven uiteengezet verklaarde uw echtgenoot dat uw zoon reeds na uw eerste ziekenhuisopname op de hoogte was gebracht van de bedreigingen en de aanleiding ervan, dat hij was gewaarschuwd over zijn eigen veiligheid, en dat uw echtgenoot vaak met uw zoon sprak om oplossingen te zoeken (CGVS vader 29/11, pp.5-6). Bij diepere vragen over deze gesprekken tussen vader en zoon, nuanceerde uw echtgenoot dan weer dat uw zoon slechts heel weinig wist over wat er gaande was omdat hij hem niet bang wou maken. Ook dit druist in tegen zijn voorgaande verklaringen. Ter verklaring stelde uw echtgenoot dat het louter ideeën waren die ze uitwisselden en dat hij zijn zoon enkel wou waarschuwen (p.6). Het is echter zeer onwaarschijnlijk dat uw echtgenoot ideeën uitwisselde met uw zoon en hem frequent waarschuwde over een situatie waar hij slechts heel weinig over zou weten. Deze verklaring doet vermoeden dat uw echtgenoot zijn voorgaande stellingen wou intrekken of nuanceren om eventuele tegenstrijdigheden met verklaringen van uw zoon te vermijden, wat de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas dan ook aantast.

Ten vierde werden tegenstrijdigheden vastgesteld binnen de verklaringen van uw echtgenoot omtrent de chronologie van de gebeurtenissen. Initieel verklaarde hij dat hij pas na uw tweede ziekenhuisopname, dus na 7 juli 2015, voor het eerst bedreigd werd (CGVS vader 28/11, p.7). Later verklaarde hij dat hij vier of vijf dagen na uw eerste ziekenhuisopname, dus rond eind juni 2015, voor het eerst bedreigd werd (p.10). Weer even later verklaarde uw echtgenoot dat hij voor het eerst bedreigd werd toen u weer aan het werk was na uw eerste ziekenhuisopname, dus rond 5 of 6 juli (p.10). Meteen voegde uw echtgenoot eraan toe dat dit op 22 of 23 juni was (pp.10 en 11). Dit is echter de datum van uw eerste bedreiging en uw eerste ziekenhuisopname, en niet de periode waarin u weer aan het werk was. Bij zijn tweede gehoor verklaarde uw echtgenoot wederom dat hij na uw eerste ziekenhuisopname, rond 23 of 24 juni, voor het eerst bedreigd was (CGVS vader 29/11, p.9). Aangezien de gebeurtenissen reeds langer dan een jaar geleden plaatsgevonden zouden hebben, heeft het Commissariaat- Generaal begrip voor het feit dat uw echtgenoot zich geen exacte data kan herinneren. Daarentegen kan van hem wel verwacht worden dat hij de chronologie van gebeurtenissen juist weergeeft. Niettemin kon uw echtgenoot geen eenduidig antwoord geven op de eenvoudige vraag wanneer hij voor het eerst persoonlijk bedreigd werd, en gaf hij slechts vage en tegenstrijdige antwoorden.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat ook andere verklaringen van uw echtgenoot opmerkelijk vaag bleven. Zo stelde hij dat hij probeerde te bemiddelen door personen aan te spreken die connecties hadden bij de Badr, Dawa en Mehdi partijen in de hoop dat zij een goed woordje voor jullie zouden kunnen doen (CGVS vader 28/11, p.7). Op de vraag wie hij dan precies aangesproken heeft, verwees uw echtgenoot vaagweg naar ambtenaren, collega's, of partijleden, maar noemde hij geen namen. Uiteindelijk wijdde uw echtgenoot slechts uit over het eigenbelang dat leden van de Badr, Dawa en Mehdi partijen hebben bij het behouden van de namen in de lijst (CGVS vader 28/11, pp.15-16), wat echter voor de tweede keer geen antwoord op de vraag was. Het feit dat uw echtgenoot niet kon specificeren wie hij precies aangesproken heeft maar enkel vage verklaringen aflegde tast zijn geloofwaardigheid aan.

Naast bovenvermelde tegenstrijdigheden en vaagheden bleek zowel uit uw eigen verklaringen, als uit die van uw zoon en echtgenoot, een gebrek aan interesse in de situatie en een gebrek aan initiatief in het zoeken naar een oplossing. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas fundamenteel ondermijnd.

Ten eerste roept de reactie die u omschreven hebt naar aanleiding van de bedreigingen ernstige vragen op. Zo gaf u aan dat u uw oversten niet hebt ingelicht van de bedreigingen (CGVS moeder 28/11, pp.16-17). De bedreigingen waarover u getuigde waren van zodanig ernstige aard -herhaaldelijke mondelinge bedreigingen van uw leven en van uw gezin, zowel rechtstreeks tegen u als tegen uw man geuit- dat ze volgens u resulteerden in twee hartaanvallen en afwezigheid op het werk. Bovendien benadrukte u dat een hoofdinspecteur en een collega om gelijkaardige redenen werden vermoord, respectievelijk in 2013 en 2014 (CGVS moeder 28/11, p.22). Gezien de ernst van de situatie is het dan ook ten zeerste merkwaardig dat u geen enkele poging ondernomen hebt om uw rechtstreekse overste in te lichten van de bedreigingen, of om de zaak te bespreken met oversten hogerop. Nochtans maakte u als werknemer van het Ministerie van Binnenlandse Zaken deel uit van een uitgelijnde hiërarchische structuur waardoor u wist bij wie u de zaak kon aanklaarten (CGVS moeder 28/11, pp.8, 14 en 16). Ter verklaring stelde u dat uw directeur (J.S.) zelf tot een partij behoort en dat de Dawa, Badr en Al Mehdi partijen de volledige

controle hebben over uw instantie (CGVS moeder 28/11, pp.16-17). Daarentegen blijkt uit uw verklaringen dat uw dienst en uw oversten de bestrijding van corruptie wel degelijk ernstig nemen. Zo vertelde u over algemene directeurs die voor het stadhuis van Bagdad werkten en op 7 oktober 2015 ontslagen werden wegens betrokkenheid bij corruptie en fraude (CGVS moeder 28/11, pp.8 en 21). Dit toont aan dat zelfs mensen met een hoogstaande functie niet gespaard worden door uw oversten. Op de vraag waarom u geen moeite hebt gedaan om uw zaak hogerop te melden aangezien fraudezaken wel degelijk ernstig behandeld worden binnen uw dienst, herhaalde u dat al uw directeurs tot de partijen behoorden en dat zij machtige mensen zijn (CGVS moeder 28/11, p.21). Een loutere herhaling van uw oorspronkelijke stelling is echter geen afdoende verklaring. Daarnaast legde u een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad voor, waarin beschreven wordt dat 71 corruptiezaken zijn afgewerkt, en dat er nog 93 zaken lopende waren voor het jaar 2015 (CGVS moeder 28/11, p.9). Ook vertelde u over een interne diefstal uit 2013 die mede door onderzoek van uw ICT dienst werd ontdekt en opgelost (CGVS moeder 28/11, pp.14-15). U stelde tevens dat u, net zoals al uw collega's, in het verleden reeds opdrachten kreeg van de Integriteitscommissie (CGVS moeder 28/11, p.15). Uit dit alles blijkt dat uw dienst ervaring had met fraudebestrijding en dat corruptiezaken ernstig genomen werden door uw oversten. Het feit dat u geen enkele poging hebt ondernomen om iemand van uw oversten in te lichten van de bedreigingen die u en uw gezin ondervonden, wijst op een gebrek aan interesse en initiatief ten aanzien van uw eigen situatie, wat dan ook ernstige vragen oproept omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede legde u zeer vage verklaringen af omtrent de bedreigingen die uw zoon ondervond. Zo wist u niet hoeveel personen hem aan huis aangesproken hebben of wie die individuen waren. U kon niet zeggen of het collega's of vreemde mensen waren, of uw zoon hen al eerder had gezien, u had geen idee of ze zich mogelijks voorgesteld hadden aan uw zoon, u wist niet hoe ze gekleed waren, met wat voor auto ze reden, of op welke dagen ze precies zijn langsgesproken. U wist ook niet hoe de beschieting vanuit de auto precies gegaan was of met wat voor auto de achtervolgers reden (CGVS moeder 28/11, pp.23-24 en CGVS moeder 29/11, pp.2-3). Hoewel uw zoon en echtgenoot u niet op de dag van de beschieting hebben ingelicht over het incident om u te behoeden voor een verslechtering van uw medische toestand (CGVS vader 29/11, p.4), hebben jullie er later wél onderling over gesproken (CGVS moeder 28/11, p.23). Het is dan ook zeer merkwaardig dat u zo weinig kennis hebt over wie uw zoon probeerde te doden omwille van uw eigen problemen. Nochtans zou uw zoon benaderd zijn omwille van u en kwamen zij hem vragen waar u zich bevond. Aangezien de feiten reeds dateren van 13 september 2015 hebben jullie intussen meer dan een jaar de tijd gehad om over de gebeurtenissen te spreken. U uitte tijdens het gehoor ook een grote bezorgdheid om de veiligheid van uw enige zoon (CGVS moeder 28/11, p.13), waardoor van u dan ook verwacht kan worden dat u significant meer interesse toonde in diens bedreigingen. Uw vage verklaringen staan daarenboven sterk in contrast met de uitgebreide beschrijvingen (details, namen, data) die u gaf omtrent uw eigen problemen. Het gebrek aan interesse dat blijkt uit uw vage verklaringen over de bedreigingen van uw zoon, tast de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel aan.

Ten derde roept ook het gedrag van uw zoon vragen op. Het is immers zeer opmerkelijk dat hij ná jullie vertrek toch nog in het ouderlijke huis te Bagdad bleef wonen, hoewel ook ten aanzien van hem bedreigingen geuit waren (CGVS moeder 28/11, p.13, CGVS vader 28/11, p.9). Het feit dat u en uw echtgenoot Irak verlieten en jullie zoon in het huis lieten wonen waar hij gemakkelijk op te sporen was en aldus gevaar liep, duidt op een gebrek aan interesse in zijn veiligheidssituatie. Geconfronteerd met de vraag waarom uw zoon niet ondergedoken was, antwoordde u dat hij weliswaar gewaarschuwd was door uw echtgenoot, maar dat hij koppig was en de situatie stil wou houden (CGVS moeder 29/11, p.3). Indien uw zoon werkelijk gewaarschuwd was door uw echtgenoot, duidt zijn gedrag op een gebrek aan interesse in zijn eigen veiligheidssituatie. Des te meer daar hij drie keer aan huis benaderd werd en toch initieel geen aanstalten maakte om onder te duiken, bijvoorbeeld bij familie in Bagdad of Basra. Daarentegen maakte noch uw zoon, noch uw echtgenoot melding van deze waarschuwing, en verdedigde uw echtgenoot zijn zoon in de beslissing om niet bij familie onder te duiken (CGVS zoon 29/11, p.18 en CGVS vader 29/11, pp.4-5).

Ten vierde blijkt uit de verklaringen van uw zoon een opvallend gebrek aan kennis over en interesse in de bedreigingen van zijn moeder en de aanleiding ervan. Zo wist hij niet wat de initiële opdracht van zijn moeder precies inhield: "Ik weet niet wat er aan de hand was. Pas later hebben ze mij dat verteld, dus na ons vertrek uit Irak, dat ze een naam had ontmaskerd, iets met valse namen, bendes, zoiets." (CGVS zoon 29/11, p.11) Het is vooreerst zeer opmerkelijk dat uw zoon niet eerder informeerde naar de concrete aanleiding van de bedreigingen en pas na het vertrek uit Irak interesse toonde in de situatie. Ten tweede is het opmerkelijk dat hij -als hij dan uiteindelijk geïnformeerd is- uiterst weinig kennis heeft en enkel vage informatie kan geven. Zo verklaarde uw zoon dat hij "denkt" dat zijn moeder bedreigd is wegens valse namen die ze ontdekt had, en voegde hij er meteen aan toe dat hij niet wist om hoeveel namen het zou gaan (CGVS zoon 29/11, p.11). Voorts wist uw zoon wel dat zijn moeder op 22 juni 2015

voor het eerst bedreigd werd, maar kon hij niet vertellen wat er die dag precies gebeurd was (CGVS zoon 29/11, p.12). Hij wist ook niet wie zijn moeder aangesproken had (p.12), noch wie haar de initiële opdracht tot het opstellen van de lijst had gegeven (p.11). Ter verklaring stelde uw zoon dat hij zich niet bemoeit met het werk van zijn moeder (p.11). Bij de vraag naar meer details herhaalde uw zoon louter de chronologie van gebeurtenissen, echter zonder te antwoorden op de vraag (p.12). Bij confrontatie met de opmerking waarom hij zelf niet meer vragen had gesteld, gaf uw zoon enkel een uitweiding over de macht van de partijen in Irak (p.12). Dit was wederom geen antwoord op de vraag. Het is zeer merkwaardig dat uw zoon niet meer interesse toonde in de bedreigingen ten aanzien van zijn eigen moeder. Nochtans studeerde uw zoon journalistiek (CGVS zoon 29/11, p.10) en is hij een zelfstandige volwassen persoon die volgens zijn vader wist waar hij mee bezig was (CGVS vader 29/11, p.4). Er kan dan ook van hem verwacht worden dat hij meer interesse toonde in de bedreigingen van zijn ouders en wat er in zijn nabije omgeving gebeurde. De bedreigingen vormden immers de directe aanleiding voor de confrontaties die hij persoonlijk ondervond (met name herhaaldelijke mondelinge benaderingen en een levensbedreigende schietpartij op de autosnelweg), wat leidde tot zijn eigen plotse vertrek uit Irak.

Ten vijfde bleek uit de verklaringen van uw zoon ook een gebrek aan kennis over en interesse in de bedreigingen van uw echtgenoot. Wederom wist uw zoon niet wanneer zijn vader bedreigd is, op welke manier of door wie. Hij wist ook niet of zijn vader geprobeerd had om een oplossing te zoeken (CGVS zoon 29/11, p.14). Nochtans verklaarde uw zoon over de situatie ingelicht te zijn op 8 september 2015, en bij aankomst in België (pp.9-10). Geconfronteerd met de opmerking dat het zeer vreemd is dat uw zoon zijn leven in Irak plotsklaps moest opgeven en toch zo weinig weet over de aanleiding daartoe, stelde hij dat de schietpartij voldoende aanleiding was voor hem om te vertrekken (p.14). De schietpartij deed zich echter voor ná de beslissing van het gezin –inclusief van uw zoon- om Irak te verlaten. Hij bleef enkel achter om de auto te verkopen (CGVS zoon 29/11, p.14 en CGVS moeder 28/11, p.13). Deze verklaring is aldus niet afdoende.

Uit bovenstaande bemerkingen blijkt een gebrek aan interesse in de situatie die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel aantast. Tot slot werd ook een ongerijmdheid vastgesteld tussen uw verklaringen en een door u neergelegd document. U legde immers een kopie neer van een document inzake promotie die u op het werk werd toegekend. Dit document dateert van 23 november 2015, dat wil zeggen van ná uw vertrek uit Irak. Het is uiterst merkwaardig dat u officieel promotie werd toegekend hoewel u bedreigd werd op het werk, uw opdracht niet hebt afgewerkt, langdurig afwezig bent gebleven, en uiteindelijk ontslagen werd (CGVS moeder 29/11, p.5). Ter verklaring stelde u dat u uw aanvraag tot promotie in 2014 al had ingediend en dat een commissie moest onderzoeken of u alle nodige opleidingen gevolgd had. Deze commissie kwam samen op 23 november 2015 en keurde uw aanvraag met retroactieve kracht goed. Volgens u gold uw promotie officieel vanaf april 2015, dus reeds voor de bedreigingen (CGVS moeder 28/11, p.20 en CGVS moeder 29/11, p.4). Het is des te merkwaardiger dat de commissie op 23 november 2015 samenkwam en u alsnog een positieve beoordeling gaf, hoewel u het werk toen al meer dan vier maanden verlaten had. Samengenomen met bovenvermelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden binnen de verklaringen van uzelf, uw man en uw zoon, tast dit document dan ook mede de geloofwaardigheid van uw asielrelaas aan.

Het Commissariaat-Generaal meent dat er in het licht van de bovenstaande vaststellingen dan ook geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Aangezien de asielmotieven van uw echtgenoot en zoon volledig hun oorzaak vinden in uw eigen –onaannemelijk bevonden- bedreigingen, kan evenmin geloof worden gehecht aan de bedreigingen die zij ondervonden zouden hebben.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet.

Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of

de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te

besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraaken zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid

een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, *J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De volgende documenten werden door u neergelegd: uw originele voedselrantsoenkaart afgeleverd op 3 oktober 2013 te Bagdad; uw originele kieskaart afgeleverd te Bagdad; een kopie van de kieskaart van uw zoon, afgeleverd te Bagdad; het originele rijbewijs van uw zoon, afgeleverd op 1 augustus 2012 te Bagdad; een kopie van uw paspoort dat afgeleverd is op 12 januari 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw echtgenoot dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; een kopie van het paspoort van uw zoon dat afgeleverd is op 24 augustus 2015 te Bagdad; kopieën van de respectieve visa naar Turkije; uw originele identiteitskaart en die van uw man, beide afgeleverd op 4 juli 2006 te Kazmiya; de originele identiteitskaart van uw zoon, afgeleverd op 18 augustus 2015 te Kazmiya; uw originele woonstkaart afgeleverd op 3 mei 2012 te Bagdad; uw originele huwelijksakte afgeleverd op 23 oktober 1991 te El Karkh; een kopie van de overlijdensakte van Baha, de jongere broer van uw man, afgeleverd op 23 mei 2003; een kopie van de overlijdensakte van Safah, de oudste broer van uw man, afgeleverd op 6 februari 2006; de originele enveloppe van DHL. Deze documenten tonen enkel de identiteit, herkomst en reisweg van u en uw gezin aan, en het overlijden van Baha en Saha, gegevens die niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal.

Daarnaast legde u ook de volgende documenten neer: de originele studentenkaart van uw zoon, afgeleverd in 2014 door het Al Amman college; uw originele werkbadge afgeleverd op 10 april 2014 te Bagdad; de originele werkbadge van uw echtgenoot, afgeleverd op 18 november 2012; een kopie van het arbeidscontract van uw echtgenoot afgeleverd op 25 maart 2004; kopieën van documenten in verband met uw promotie, afgeleverd op 23 november 2015; een kopie van een document inzake een ICT opleiding die u gevolgd hebt in Suleimaniya, afgeleverd op 7 augustus 2014; kopieën van uw loonfiches, afgeleverd op 30 september 2015 en 30 juni 2015; een kopie van een ontslagbevel van het Directoraat van Beveiliging van Gebouwen, afgeleverd te Bagdad op 8 april 2015; en een kopie van het document van overplaatsing van uw man naar het Ministerie van Binnenlandse Zaken. Deze documenten tonen de arbeidsbetrekking van uzelf en uw echtgenoot aan, en de studie van uw zoon. Ook dit zijn gegevens die op zich niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal. Wat betreft het document inzake uw promotie dient de bovenvermelde opmerking aangaande de datum in aanmerking genomen te worden, die vragen oproept omtrent de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

U legde tevens kopieën neer van twee medische fiches van uw hartaanvallen, afgeleverd op 23 juni 2015 en 7 juli 2015 te Bagdad; originele Belgische medische rapporten over uw cardiologische situatie; uw origineel medischWTC psychiatrisch verslag afgeleverd op 22 augustus 2016 in België; het originele medisch attest van de operatie van uw man, afgeleverd op 26 december 2012 te Bagdad; het originele attest over de ziekenhuisopname van uw man, afgeleverd op 23 december 2012 te Bagdad; medische attesten aangaande uw zoon, afgeleverd in België; een foto van de luchtvervuiling in Irak; en medische attesten aangaande uw echtgenoot, afgeleverd in België. Ook deze documenten tonen elementen aan die op zich niet betwist worden door het Commissariaat-Generaal, met name de medische toestand van uzelf, uw echtgenoot en uw zoon. Hoewel begrip kan opgebracht worden voor eventuele psychologische problemen die u zou hebben, dient opgemerkt te worden dat uit het medisch-psychiatrisch verslag nergens blijkt dat uw cognitieve capaciteiten hierdoor dermate zouden zijn aangetast dat u niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen. Dit blijkt overigens ook uit de zeer gedetailleerde verklaringen die u zelf hebt afgelegd omtrent de problemen die u op het werk zou hebben ervaren, wat aantoonde dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier te verdedigen (CGVS moeder 28/11, pp.12-13). Het medisch-

psychiatrisch attest is derhalve niet van die aard om de aangetaste geloofwaardigheid van uw asielrelaas te herstellen. Zoals hoger uitgebreid is gemotiveerd behelzen de elementen van ongeloofwaardigheid in deze beslissing overigens niet zozeer tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen, als wel tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van uw echtgenoot enerzijds en uw zoon anderzijds evenals tussen de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenoot, worden daarnaast ernstige vragen gesteld bij sommige van uw gedragingen alsook die van uw zoon en werd in uw hoofde en in hoofde van uw zoon een onaannemelijk gebrek aan interesse en initiatief vastgesteld. Daarnaast legde u de oorzaak van uw hartproblemen bij de bedreigingen die u ondervond (CGVS moeder 28/11, pp.12-13). Niettemin verklaarde u bij DVZ dat u ook in november 2014 reeds een hartaanval hebt gehad (zie verklaring persoonsgegevens DVZ), wat aantoonde dat u voordien ook al met medische problemen kampte. Deze medische problemen houden aldus geen verband met de criteria zoals bepaald in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 78/3 van de Vreemdelingenwet. U dient zich voor de beoordeling van deze medische elementen bijgevolg te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Tot slot legde u de volgende documenten neer: een kopie van een administratief bevel inzake het ontslag van vier algemene directeurs wegens fraude, gepubliceerd op 7 oktober 2015 te Bagdad; en een kopie van een krantenartikel van het stadhuis van Bagdad over corruptiezaken, gepubliceerd in april 2016. Aangaande deze documenten dient opgemerkt te worden dat het om kopieën gaat die makkelijk vatbaar zijn voor manipulatie. Daarenboven staven deze documenten enkel de activiteiten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken in corruptiebestrijding te Bagdad, gegevens die op zich niet betwist worden, maar doen zij geen afbreuk aan de gedane vaststellingen omtrent uw asielrelaas. U legde tevens foto's neer van uw uitgebrande woning te Bagdad. Er kan echter onmogelijk met zekerheid gesteld worden op welke datum deze foto's genomen werden en of dit daadwerkelijk uw woning betreft. Samengenomen met de bovenvermelde tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden binnen de verklaringen van het gezin, kunnen deze foto's dan ook niet beschouwd worden als een doorslaggevend bewijsstuk voor uw asielrelaas."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van:
- "artikel 1 A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève
- artikels 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980
- de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980
- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen)
- beoordelingsfout
- Artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM)"

Verzoekende partijen betogen uitvoerig dat zij in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Zij wijzen in dit kader op een aantal niet-betwiste elementen, vechten de motieven van de bestreden beslissingen aan en verwijzen naar algemene informatie over corruptie in Irak. Zij concluderen:

"Aangezien een belangrijk deel van het verhaal van verzoekers niet betwist is, aangezien de familie haar best heeft gedaan om haar verhaal te staven met stukken, aangezien de objectieve informatie aantoonde dat het verhaal aannemelijk is, aangezien verzoekers op meerdere vlakken coherente en gelijkaardige verklaringen hebben afgelegd, aangezien de tegenstrijdigheden onderlijnd door het CGVS niet zwaarwichtig zijn, aangezien de vaagheid van bepaalde verklaringen genuanceerd moet zijn, zou, volgens ons, de familie van het voordeel van de twijfel als bepaald in artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 moeten genieten en moet hen de vluchtelingenstatus worden toegekend."

Vervolgens voeren verzoekende partijen een uitgebreid betoog om aan te tonen dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1.1. Verzoekende partijen leggen op 18 augustus 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota enkele medische attesten neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

3.1.2. Verzoekende partijen leggen op 22 augustus 2017 door middel van een aanvullende nota een overlijdensakte met vertaling neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

3.1.3. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting van 23 augustus 2017 door middel van een aanvullende nota stukken neer waaruit blijkt dat één der verzoekende partijen (A.A.A.A.) op verzoek van één van de andere verzoekende partijen (A.H.A.N.) en op bevel van de vrederechter gedwongen ter observatie werd opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis.

3.1.4. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting van 8 december 2017 door middel van een aanvullende nota stukken neer waaruit blijkt dat de situatie van A.A.A.A., die weliswaar niet meer opgenomen is in een psychiatrisch ziekenhuis, nog steeds ernstig is (rechtsplegingsdossier, stuk 20).

3.2.1. Verweerder legt op 10 augustus 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus van 5 juli 2017 inzake de veiligheidssituatie in Bagdad (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

3.2.2. Verweerder legt op 1 december 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft een COI Focus van 25 september 2017 inzake de veiligheidssituatie in Bagdad (rechtsplegingsdossier, stuk 18).

4. Beoordeling van de zaak

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Daargelaten de vraag naar de geloofwaardigheid van het aangevoerde asielrelaas, dient te worden vastgesteld dat uit de nieuwe elementen die in de loop van onderhavige beroepsprocedure worden bijgebracht blijkt dat één der verzoekende partijen, met name A.A.A.A., lijdt aan een geestesziekte. Hij werd op verzoek van één van de andere verzoekende partijen, met name A.H.A.N., en op bevel van de vrederechter gedwongen ter observatie opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis en de situatie blijkt nog steeds ernstig te zijn.

Mede in acht genomen dat er in het dossier dienaangaande geen informatie voorhanden is en gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting, is het voor de Raad onmogelijk om in te schatten welke risico's de voormelde situatie voor verzoekende partijen met zich kan brengen bij een terugkeer naar Irak.

Aangezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om dit nader te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 december 2016 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF